

Елена Павлова

Зайчета и хвърчила

ПЪРВА ГЛАВА НАДОЛУ ПО РЕКАТА

1. СТРАННАТА ЛОДКА

Лодката беше прекрасна. Тясна, с висок нос и скосен бак, тя приличаше на готов за излитане лебед. Триъгълното платно на мачтата беше като разперени криле...

Броколи забеляза лодката още докато тичаше с останалите зайчета надолу по хълма. Не я бе виждал никога преди и нямаше представа на кого може да е, но, Господи, беше прекрасна! Той я посочи на Детелинка:

– Мислиш ли, че ще ни позволят да се повозим?

Зайката бежешком сви рамене:

– Защо пък не? Такава хубава лодка сигурно си има добър стопанин!

След няколко секунди вече бяха на брега и със смях се хвърлиха в реката. Морковчо поде обичайните си номера – гмуркаше се, плуваше под водата и дърпаше останалите за опашката. Тревичка го издебна и го напръска хубавичко когато той се показа да си поеме дъх, после всички заедно дълго се гониха през плитчините...

Когато накрая се измориха и излязоха да се попекат на слънце, лодката все още беше на същото място.

– Интересно, чия ли е? – Броколи седна на пясъка – Сигурно е пристигнала сутринта, защото щяхме да научим за някой чужденец, ако се е появил вчера...

– Лодка като лодка! – Морковчо изсумтя – В малко селце като нашето чужденците просто идват и си отиват, знаеш...

Любопитството на Броколи не можеше да бъде задоволено така лесно. Останалите зайчета лека-полека задрямаха под ласкавите слънчеви лъчи. Той обаче продължаваше да наблюдава лодката. Накрая не издържа, стана и се приближи до нея.

Отблизо бе още по-красива. Снежнобелият ѝ борд миришеше на прясна боя, на смола и на още нещо непознато, чийто аромат направо спираше дъха – Броколи не знаеше, че всъщност така ухае приключението. Той поглади с лапичка лодката, но това някак си не му беше

достатъчно. Бе прочут с неутолимото си любопитство в цялото Детелиново селце, така че промърмори:

– Такава лодка просто трябва да си има добър собственик! Няма начин да ми се разсърди, че съм я разгледал! – след което ловко скочи на борда.

Дъното бе застлано с ухання люцерна. На носа имаше стар компас в тежък и зелениясал меден обков, украсен с непонятни рисунки. Под него, в плетен лозов кош, се намираха навити на рула карти.

– Колко интересно! – Броколи се изтегна върху люцерната – Лодката се носи по реката, а смелият капитан гледа небето и...

Доста дълго той наистина лежа с лапи под тила и зяпа къдравите облачета, но лекото полюляване на вълните постепенно го унесе и Броколи заспа.

Той не усети нито как вятърът издува платното на лодката, нито как хлабаво вързаното въже се изпъва, отвързва се и цопва във водата. Броколи спеше дълбоко и не разбра, как вятърът и течението бързо понасят лодката надолу по реката...

2. БРОКОЛИ И МОРЕТО

Броколи спа непробудно целия следобед, проспа също и нощта, а и следващия ден – няма по-хубава приспивна песен от тази на реката и вълните.

Зайчето се събуди едва на втората сутрин, когато слънцето го погъделичка по носа...

И така, Броколи седна в люцерната и разтри очи само за да открие, че лодката безгрижно лети по течението с издуто от вятъра платно. В първия момент той си помисли, че Морковчо и останалите са му погодили някой номер и ей-сега ще изскочат от храстите на брега с весел смях. Брегът обаче... Броколи се намръщи. Не познаваше местата, край които прелиташе лодката. Освен това слънцето недвусмислено сочеше, че наистина е сутрин и зайчето осъзна, че е спало доста дълго – твърде дълго, за да могат приятелите му да му устройват просто някоя шега. Явно лодката го бе понесла по реката и сега бе безвъзвратно изгубен... Това малко го уплаши – не умееше да управлява лодка и дори не знаеше как да я насочи към брега. Все пак, каза си Броколи, нямаше начин натаък по реката да не срещне някой, който да има представа как да го върне въщи. Оставаше проблемът с вечерята, която бе пропуснал, със

закуската, която нямаше да получи и с обяда, който май също щеше да му се размине... Стомахът му изкурка.

– Малко свежа детелина не би ми дошла зле! – отбеляза Броколи –
Даже никак! Или пък чудесни маргаритки... Не бих се отказал дори от
някоя вусна туфа репей и...

Той си пофантазира малко на тема храна и почти се бе примирил,
че ще се наложи да се задоволи с глътка речна вода, когато се сети вър-
ху какво е седнал – та нали лодката бе застлана с отлична и все още све-
жа люцерна!

Въпросът със закуската бе уреден и Броколи щастлив се зае да
хруска постелката си.

Обяд дойде и отмина, а лодката все така стремително се носеше по
течението. Зайчето непрекъснато се озърташе, но за нещастие не видя
нищо едно корабче наоколо – нито дори някой от така популярните по
реката търговски салове. Нямаше кого да помоли за помощ и сега вече
Броколи наистина започна да се плаши. Едно беше да се припичаш на
слънцето и да се наслаждаваш на приключението, а съвсем друго – да
знаеш, че тъмната страшна нощ ще те заvari на открито и сам-
сamicък...

Късно следобед, когато той погледна напред, видя далеч-далеч
пред носа на лодката широка синя ивица. Скоро след това по брега взе-
ха да се мяркат селца и Броколи се обнадежди. Бе започнало да се мрък-
ва обаче, когато той най-сетне съзря един сал напред по течението. Уп-
равляваше го заек с шарена кърпа на главата.

Броколи се изправи в лодката и размаха лапи като крещеше:

– Там, на сала! Помощ! Помощ!

Заякът с кърпата се обърна и го погледна.

– Помощ! – Броколи заподскача още по-диво – Помогнете ми!

Салът полека-лека се изравняваше с него.

– Какво има? – викна заякът.

– Не мога да я карам... Искам да сляза! – Броколи почти изхленчи
последните си думи.

– Ще ти хвърля въже! – реши заякът – Но трябва много бързо да го
вържеш за мачтата!

Броколи кимна.

Когато салът дойде на едно ниво с лодката, заякът метна на борда
дебела намотка въже. Броколи го хвана и го уви около мачтата. Лодката
стремително се носеше напред и въжетото се натегна още преди той да ус-
пее да довърши възела.

– Дръж се! – подвикна му заекът.

В същия миг въжето се опъна с рязък тласък, лодката подскочи и заора нос във водата. Броколи за малко не падна през борда.

Заекът упорито придърпваше въжето и след няколко минути можа да прескочи в лодката.

– Е, синко, как стана така, че се возиш, а не знаеш къде отиваш? – попита той с усмивка, докато сръчно свиваше платното.

– Ами... – Броколи въздъхна и му обясни как е видял лодката и е заспал в нея.

– Къде живееш всъщност? – полюбопитства заекът.

– Детелиновото селце! – Броколи въздъхна – Далече ли е от тука?

– И още как! – заекът кимна – Доста съм ходил по реката, но чак толкова нагоре не съм се качвал. Със сал навярно пътят ще отнеме близо месец, ако не и повече!

– Но аз не съм спал цял месец!

– Наистина не си! – съгласи се заекът – Течението е много бързо, а и лодката си я бива... Със сала бих слязъл надолу за не по-малко от две седмици!

Броколи се замисли. Все пак, любопитството му бързо надделя. Той махна с лапа към синята ивица на хоризонта и попита:

– А какво е това?

Заекът проследи погледа му:

– Имаш предвид морето ли?

– Морето? – Броколи се ококори.

– Разбира се! Утре сутрин сме там и ще го видиш отблизо!

3. БРОКОЛИ И ОРЕХЧО

Да се пътува със сал, както откри Броколи, беше по-забавно, отколкото с лодката. Салът си имаше сламен навес, под който Орехчо бе разположил леглото си, малък мангал и по-голямата част от стоката – дъхави подправки от някакво градче, наречено Лисичата стъпка. Салът беше някак си по-уютен и Броколи бе наистина доволен да се вози на него. Освен това вече си имаше спътник и не се чувстваше самотен.

Орехчо бе пътувал много по реката и бе пълен с какви ли не интересни истории, които охотно разказваше. Още преди да се стъмни напълно, Броколи вече беше убеден, че е изтървал най-хубавите неща в живота си, като си бе стоял в Детелиновото селце.

– Наистина много си пътувал! – отбеляза зайчето, докато седяха край мангала и чакаха лападената яхния да се свари – Бих искал да съм пътешественик като теб! Вече реших – аз също ще пътувам...

– Бих казал, че ти вече си станал пътешественик! – Орехчо се засмя – Само че, нали уж беше решил да се връщаш къщи...

– Какво вълнувашо има в селцето? – Броколи изхъмка – Животът е толкова монотонен...

– Да, но... – Орехчо замислено разбърка яхнията – Е, не мисли, че се оплаквам, но винаги съм мечтал да си имам дом като твоя! Нали разбираш, след усилен труд на полето да се прибереш в познатото селце, където прозорчетата примамливо светят, огънят къщи гори, а цялото-семејство се е събрало за вечеря... Да се връщаш винаги на едно и също място!

– Хм! – промърмори Броколи.

– Просто съвсем различно е да си имаш дом! – Орехчо мечтателно притвори очи – Нали разбираш, аз съм роден на сал. Познавам голяма част от реката. Но нито едно място не съм в състояние да нарека „къщи“!

– А салът?

– Ами... – Орехчо поклати глава – Не е точно това, уверявам те! Просто не е... не е истински дом!

– Не те разбирам!

– Аз самият също не се разбирам! – заекът сви рамене – Във всеки случай, моят горещ съвет е да се прибереш у дома. Ще имаш достатъчно време да попътуваш, докато стигнеш до Детелиновото селце, а... Е, животът по реката не е само радост и песен!

– Но аз не искам да...

– Ако ти хареса да пътуваш, винаги би могъл да поемеш отново на път. Само че след като официално си се сбогувал с родителите си. Не мислиш ли, че в момента са полудели да те търсят... Може би мислят, че си се удавил...

Броколи кимна. Имаше много неща, за които да мисли и на които да се учудва, така че съвсем бе забравил приятелчетата си, татко Брюксел и мама Карфиолка... Но сега, край мангала, си спомни за тях с болзенена яснота и силно му се прииска да са заедно с него на сала... или пък той да се върне у дома, където цялото семејство е седнало на масата...

– Искам да си ида къщи! – въздъхна Броколи.

– Това се нарича „носталгия“, момчето ми! – Орехчо се усмихна –

Обещавам ти утре, като пристигнем в Мидения град, да видим какво може да се направи за връщането ти у дома! А сега да ядем!

Броколи също се усмихна, внезапно преизпълнен с благодарност, че за разлика от Орехчо, има дом, където да иска да се върне.

4. МИДЕНИЯТ ГРАД

Когато Броколи се събуди на сутринта, реката се бе разширила чувствително и бе осеяна с малки островчета, на които растяха хилави дървчета с причудливо извити корени. Орехчо бе застанал при направляващото весло, подсвиркваше си тихичко и от време на време отклоняваше сала от сблъсък с някое островче.

– Къде сме? – полюбопитства Броколи.

– Събуди ли се вече? Рано пиле рано пее, а? – заекът се засмя – Това, синко, е делтата на реката.

– А защо дърветата са толкова странни?

– Сега използваме отлива да слезем до Мидения град. Виждаш ли, делтата е мястото, където реката и морето се борят за надмощие. Понякога има прилив, тогава морето нахлува в делтата и вдига нивото на водата. Виждаш ли черните ивици на стволите на дърветата?

– Коя от двете?

– Умен въпрос! Долната ивица. При прилив водата стига до там... После обаче настъпва отливът и реката се втурва в морето. Тогава нивото на водата спада и оголва корените... Ти не се събуди, но част от нощта прекарахме закотвени за един от островите, докато приливът отmine. Ако имаме късмет, до час-два ще стигнем Мидения град. Иначе... – Орехчо сви рамене – Е, ще се наложи да почакаме до следвакия отлив!

– А горната ивица?

– Какво? А, да! Когато зимата свърши и снегът се стопи, настъпва пролетното пълноводие. Нагоре при вас реката става много бурна, а тук долу в делтата всичко се наводява.

– И ивицата показва докъде е стигнала водата?

– Точно така! А сега, ако нямаш нищо против, иди да запалиш мангала и да свариш чай за закуска! Добре ще ми дойде една чашка за загреване!

Делтата постепенно се разшири още повече, островите изчезнаха и Орехчо насочи сала към десния бряг.

– Наблюдавай този хълм! – нареди той – Но гледай внимателно!

Броколи така и направи.

Не след дълго салът отмина хълма и иззад него се показаха равни зелени поля. А на брега... Зайчето чак забрави да диша от удивление.

Отдалеч градът напомняше на гигантска мида като онези, които чичо му Хмел беше донесъл като спомен от скитанията си. Беше кремаво-бял, накъдрен по краищата, изящно заоблен и осеян с лъскави проблясъци – досущ като седефени люспи по мида.

– Прекрасен е, нали? – Орехчо потупа Броколи по рамото – Бях съвсем малък, когато го зърнах за първи път и оттогава идвам насам поне три-четири пъти годишно, но още не съм се наситил на гледката!

– О! – успя да отрони Броколи.

– Добре дошъл в Мидения град, синко! – Орехчо кимна усмихнат – И дано ти хареса тук!

ВТОРА ГЛАВА БРОКОЛИ В МИДЕНИЯ ГРАД

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Когато отиваше да се къпе на реката, зайчето Броколи видя една много красива лодка. Тъй като дълго време собственикът ѝ не се появи, Броколи реши да я разгледа, но заспа в нея и не усети, как лодката се е отвързала. Люляно от вълните, зайчето спа до сутринта и когато се събуди, откри че е отплавало далеч надолу по реката. Ужасено то си мислеше, че ще умре, носено завинаги от водата, но попадна на Орехчо, който го спаси и го завърза за сала си. Заедно с Орехчо, Броколи стигна до делтата на реката и за пръв път видя изумителния Миден град.

1. „СЧУПЕНАТА КОТВА“

Броколи за пръв път виждаше пристанище и остана очарован. Миденият град имаше десет големи кея, които изглеждаха направо претъпкани. Имаше лодки с най-различни размери, множество салове и дори два огромни морски кораба с обрасли с водорасли и миди бордове.

Орехчо остави сала си на един от крайните докове и Броколи търпеливо го изчака да се договори с някакъв дебел борсук за разтоварването на стоката.

– Сега, – каза му Орехчо, след като приключи с това, – ще отидем да се настаним в моя хан!

– Ти имаш хан?

– Не, не! – заекът поклати глава – Но в „Счупената котва“ ме познават – свикнал съм да отсядам там, нали разбираш!

И в Детелиновото селце имаше хан, така че Броколи смяташе, че знае какво да очаква. Отново се бе излъгал – „Котвата“ беше масивна двуетажна къща с кръгли прозорци. Над вратата висеше половина от голяма корабна котва. Долният етаж представляваше екзотична кръчма – масите и пейките бяха завинтени за пода, на стените бяха опънати морски карти, а над грамадното огнище бе окачен красиво гравирани корабен рул.

Голяма част от посетителите поне приличаха на морски вълци – такива, каквито Броколи си ги представяше. Само дето нито един не беше

вълк.

Обслужваше ги закръглена катерица, която широко се усмихна при влизането на Орехчо и се втурна към него с разтворени обятия.

– Почти бях почнала да мисля, че си се удавил някъде! – възторжено извика тя – Или че си предпочел някое друго местенце... Дай да те разгледам! Реката ти се отразява чудесно!

– Пак ме ласкаеш, Кики! – Орехчо се измъкна от прегръдката ѝ – Впрочем, запознай се с моето приятелче Броколи!

– Добре дошъл в „Котвата“, хлапе! – Кики се усмихна още по-широко – Имам една хубава стая точно като за вас двамата... Елате да ви я покажа! Ще ви допадне, обзалагам се!

Стаята наистина се хареса на Броколи. Не беше просторна, но бе слънчева, а от прозореца се виждаха пристанището и морето – и дори салът на Орехчо.

– Вече сме настанени! – отбеляза Броколи – Сега ще ми покажеш ли града?

– Съжалявам, момчето ми, но имам много работа за вършене! Трябва да се срещна с неколцина търговци, да се споразумея с някой от тях за цената на подправките, да уредя превоза...

– Да, разбирам! – Броколи въздъхна – Значи ще си стоя тук...

– Не, не разбираш! – Орехчо гальовно му смачка ушите – Просто исках да кажа, че нямам време да се правя на екскурзовод. Но ти си свободен да ходиш и да разглеждаш каквото си искаш!

– Но...

– Свикнал си родителите да ти дават разрешение за всичко, нали? Е, не забрай, че сега си сам за себе си... Що се отнася до мен, аз съм просто благосклонен спътник и нищо повече! Ето, вземи – тези пари би трябвало да ти стигнат да си купиш някое лакомство и да се позабавляваш на пазара! Запомни добре – можеш да стигнеш до пристанището от всяка точка на града. Достатъчно е да вървиш в посока към морето. Що се отнася до „Котвата“, тя е в третата пресечка, броено от кантората на борсука. Като знаеш това, няма начин да се загубиш. Тръгвай и приятно прекарване... О, да – бих искал да се върнеш до смрачаване – нощем Миденият град може да бъде, хм, доста опасно място!

Броколи стисна монетите в лапичка и кимна:

– Ще се видим довечера!

За да е сигурен, че може да намери „Котвата“, той три пъти се разходи до кантората на борсука и обратно. Ханът наистина се намираще в третата пресечка, пък и на всеки ъгъл висеше по една табелка, която

сочеше към кръчмата. Успокоен, Броколи се втурна да проучва града.

2. МИДЕНИЯТ ПАЗАР

Тъй като зайчето нямаше определена цел и просто се мотаеше наоколо, то тръгна натам, накъдето вървяха повечето минавачи. Градът му се струваше огромен и чудесен. Бе пълен с нови миризми, гледки и причудливи неща, които до едно изискваха вниманието му. Спираше да зяпа витрините на магазините, проучи особено апетитния аромат на сергията с печени кестени и похарчи една от монетите за да опита лакомството... Въпреки всичкото бавене, стигна до пазара след около час.

Миденият пазар бе най-голямата забележителност на града. Бе заграден с висока каменна стена във вид на гигантска окръжност и, гледан от делтата на реката, представляваше центъра на Мидения град – спираловидно намотана пъстра ивица, насечена от прави линии. Както Броколи откри, отблизо спиралата се оказа съставена от разположени в кръгове сергии, а линиите бяха алеи, оставени за удобството на клиенти, които нямат време да обикалят и да зяпат.

Броколи имаше повече от достатъчно време, така че тръгна покрай сергиите, дъвчейки бавно разкошните печени кестени.

Пазарът бе неописуемо пъстр и шумен – много повече, отколкото ежегодният есенен панаир в Детелиновото селце.

Продавач на платове бе проснал по алеята мостри от стоката си и я хвалеше с пълно гърло. В съседство друг бе подредил разнообразни кошници и ги прославяше с мощни крясъци. Точно до тези двамата спретната коза с пъстра забрадка се дереше:

– Прясно млечице! Вкусно сиренце! Сладко масълце! И бяла смеее-тана!

Броколи се задържа най-дълго край сергията за украшения. Заоблени и продълговати миди с гланцирани черупки, раковини в различни цветове – някои намотани на спирала, други с многобройни стърчащи рога, причудливи корали...

– Можеш да чуеш морето, ако допреш раковината до ухото си! – съзаклятнически смигна продавачът.

– Наистина ли? – Броколи се ококори.

– Пробвай сам!

Действително, чуваше се равномерно туптене и съскане като плясък на вода.

– Така ли звучи морето? – полюбопитства Броколи – Не е... много внушително!

– Ха! – продавачът се разсмя – Дошъл си в Мидения град и не си видял морето!

– Е, плавах по него... Със сал!

– Не е същото! – продавачът поклати глава – Щом ти остане някоя свободна минута, изгичай на брега – но не на пристанището, а от другата му страна, където е плажът. Там ще разбереш какво значи море... И вземи раковината – считай я за подарък от Къртичко за теб!

– О, благодаря!

– Няма защо! Ха! – продавачът отново се изкиска – Да дойдеш в Мидения град и да не посетиш морето е като да стигнеш до джунглата и да не зърнеш лъва!

– Кого?

– О, няма значение! Сега изчезвай, преди да съм размислил!

На пазара имаше какво ли не: сергии с оръжия, от ками до огромни мечове и от леки лъкове до масивни арбалети; сергии с домашни любимци – големи колкото палец маймунки, шарени папагали, лъскави рибки и всякакви странни зверчета; имаше храни – пресни и консервирани, познати навсякъде и донесени от чудновати задморски страни; имаше също люлки и забавления, за които Броколи похарчи по-голямата част от парите си. Той се повози на въртележката, яде захарен памук, поязди миниатюрно пони, хвърли десетина топки по ухилен до уши клоун, който смешно падаше в корито с вода, щом бъде улучен... Изобщо, зайчето прекара великолепен следобед. Някак си съвсем неусетно над Мидения пазар падна здрач и сергиите опустяха.

– Е, малкия, слизай вече! – невестулката, която пускаше въртележката, меко побутна Броколи – Време е да затварям!

– Не може ли само още един път? Моля ви!

– Наистина трябва да приключвам! Мръкна се вече! Пък и родителите ти сигурно ще се притесняват за теб!

– Те не са тук! – Броколи неохотно слезе от въртележката – Наистина, не може ли да...

– Виж, синко, за мен – а особено пък за теб – е много опасно да замръкваме на открито! Хайде, все има някой, който да се грижи за теб! Върви си вкъщи!

Броколи се сети, че бе обещал на Орехчо да се прибере в „Котвата“ преди здрач и кимна:

– Утре мога да дойда пак, нали?

- Разбира се! А сега бягай вкъщи!
– Накъде е морето?
Невестулката му посочи една далечна примигваща светлинка:
– Това е фарът, който се намира на остров Фод, навътре в морето.
Няма начин да сбъркаш посоката!
– Благодаря! Довиждане и до утре!
– Всичко хубаво!
Броколи опипа раковината в джоба си и, спокоен, че не я е загубил, хукна надолу по посока на фара.

3. ЛИСУГЕРЪТ СМРАДЛЪО

Миденият град някак изведнъж бе изгубил привлекателността и дружелюбието си и това много учуди Броколи. Бе все още сравнително рано, но всички магазини бяха със спуснати решетки, на прозорците на къщите висяха плътни пердета, а по тъмните улици минувачите бяха рядкост. Зайчето подмина няколко ярко осветени кръчми, от които се носеше музика – но това само правеше тишината из пресечките още по-зловеща.

– Никога повече! – прошепна Броколи, докато се оглеждаше за фара на един ъгъл – Никога повече!

– Какво „никога“? – стресна го нечий дрезгав глас.

Зайчето се озърна. На близкия вход се бе облегал дребен и доста проскубан лисугер.

– Ами, възъ... – Броколи се колебаеше как да постъпи.

– Не се страхувай, няма да ти сторя нищо лошо! – лисугерът се приближи – Казвам се Смардльо! А ти?

– Броколи! – зайчето неволно отстъпи назад. Откъм лисугера се разнасяше отвратителна смрад на гнило, канал и мърша.

– И, хм, какъде си се разбързал, Броколи? – Смардльо пристъпи още малко към него.

– Ами, прибирам се вкъщи, господине!

– И къде е това?

– „Счупената котва“! Там сме отседнали... Само че май аз... – Броколи отново се огледа. Къщите бяха твърде високи и фарът изобщо не се виждаше.

– Май си се загубил, а? – Смардльо въздъхна – Обзалагам се, че не можеш да откриеш фара на Фод!

– Откъде знаете?

– И аз не го виждам от тук! – лисугерът меко се засмя – Е, ако нямаш нищо против, мога да те заведа до „Котвата“!

Броколи се поколеба. Наистина имаше нужда от помощ – градът го плашеше до смърт. Но и Орехчо, и невестулката го бяха предупрждавали за опасностите след здрач – а Смардльо вонеше ужасно и определено изглеждаше опасен. Така че зайчето отговори:

– Не, благодаря! Само ми кажете накъде да тръгна!

– Както желаш! – лисугерът сви рамене – Ето натам! След няколко пресечки вече би трябвало да можеш да видиш фара!

Броколи кимна и хукна по улицата.

Смардльо му бе казал, че скоро ще забележи фра, но той започна да си мисли, че е бил излъган. Бягаше и бягаше, а мигащата светлинка не се появи. Накрая Броколи спря разтреперан и изхлипа. Започваше наистина да се плаши, че окончателно се е изгубил и вече никога няма да открие Орехчо... Зловещата тишина наоколо го караше да си представя спотаени навсякъде чудовища.

– Проблем ли имаш, хлапе? – попита някой зад гърба му.

Броколи подскочи с писък, но топлият приятелски глас принадлежеше на представителен борсук със засукани мустаци. Борсукът вдъваше доверие и зайчето се успокои.

– Загубих се! – каза то.

– В Мидения град това е едно от най-лесните неща! – съгласи се борсукът – Къде са родителите ти?

– В Детелиновото селце!

– С кого си тук тогава, така далече от къщи?

– С никого. Е, с Орехчо, но той ми е просто спътник!

– Хм! И накъде беше тръгнал?

– Към „Счупената котва“!

– Случайно ми е на път... Да те заведа ли?

– Ами...

– Ела, хайде, не се страхувай! Ела по-близо!

Броколи се приближи. Борсукът с изненадваща сила го сграбчи. В свободната му лапа се появи къс нож, който той опря до гърлото на зайчето с обиграно движение:

– Ако викаш, ще те заколя!

– Аз...

– Тръгвай с мен – и нито звук повече!

Броколи изхлипа. Изобщо не бе очаквал такъв развой на нещата. Бе

се измъкнал благополучно от един бандит само за да се натъкне на друг и...

– Спри, Скубльо! – тихо, но зловещо заяви Смардльо.

– А? – борсукът сепнато се огледа – Уплаши ме, знаеш ли! Помислих, че е някой полицай!

– По-лошо е! – Смардльо излезе от мрака на близкия ъгъл – Това хлапе работи за мен!

– Но... – Скубльо отдръпна ножа, без обаче да пуска Броколи – Той не каза нищо такова!

– И да не е луд! А ако ти си ченге под прикритие?

– Май си прав! Съжалявам! Наистина не знаех!

– Просто го пусни и се махай!

Борсукът направи точно това. Броколи искаше веднага да хукне, но краката му бяха като залепнали за земята.

– Неразумно от твоя страна да се доверяваш на първия добре изглеждащ минавач! – Смардльо цъкна с език – Ела, ще те заведе в „Котвата“!

Броколи се разтрепера, когато той го докосна.

– Няма страшно! – Смардльо го притисна към гърдите си и ласкаво го потупа – Отиде си вече! Хайде, да вървим!

– Но... За-за-за-защо? – заекна Броколи.

– Скубльо с това си изкарва хляба. Отвлича малки дечица, обучава ги и ги продава като слуги...

– А ти?

– Аз съм само дребен просяк! – Смардльо поклати глава – Не съм нищо по-добро от Скубльо, но, уверявам те, поне не посягам на деца... Що се отнася до теб, приятелче, ще е по-добре да научиш едно-друго за Мидения град. Пък същите неща важат навсякъде!

– Да не се доверявам на представителни господа, а на такива като теб ли?

– Не! Всъщност не се доверявай на абсолютно никого, когото не познаваш! Не искам излишно да те плаша, но всеки непознат е опасен – особено тези, които те разпитват подробно! Ако си се загубил, по-добре потърси полицай, който да те упъти... Иначе може да се окажеш отвлечен – или дори по-лошо, пребит, ограбен и дори убит!

– О!

– Също така, никога не замръквай на открито в града! Самотно хлапе, което се мотае по тъмно, просто си търси неприятности!

– О!

– Стига с това „О!“; моля те! Градът е интересен, но и опасен... Ви-
наги е така – всяко хубаво нещо си има и лоша страна!

– А какъв е този шум?

Смрадльо се ослуша и поклати глава:

– Не чувам нищо!

– Прилича на... плисък?

– О, сигурно имаш предвид морето? Съвсем близо сме до плажа!

– Може ли...

– Да го видиш? Разбира се!

4. БРОКОЛИ И МОРЕТО

Броколи и Смрадльо подминаха последната редица къщи и излязо-
ха на плажа. Пясъкът бе още топъл и приятно хрускеше под лапите на
зайчето.

– Това е морето! И според мен то трябва да бъде видяно и усетено
именно по тъмно! – каза Смрадльо.

Свежият бриз бе изпълнил въздуха със силен солен аромат. Шумът
на вълните се бе превърнал в равномерен тътен, който заглушаваше
всичко.

Броколи се приближи, потръпвайки не толкова от студ или от
страх, колкото от могъщия зов на морето, което неустойимо го
привличаше.

В тъмното водата приличаше на огромно, но ласкаво и спокойно
животно, което спи и кротко диша, а властният плисък на вълните е не-
говият пулс...

– Не вярвах, че продавачът на раковини казва истината! – прошеп-
на учудено Броколи.

– Прекрасно е, нали? – Смрадльо тихичко се засмя – Мога да стоя
тук цяла нощ и просто да слушам... Бих ти предложил да се окъпем, но
мисля, че някой в хана ще се притеснява за теб!

– Вярно! Съвсем забравих за Орехчо!

– Ела! – лисугерът го хвана за ръката – Утре ще дойдеш тук по
светло!

– Ще ми се да бъдем заедно!

– Едва ли ще стане... И не забравяй – не се доверявай на никой
непознат!

– Но ти не си...

– Наистина, вече не съм непознат за теб! – съгласи се Смрадльо – Е, може и да се видим в близките дни, но не разчитай на това!

Орехчо бе седнал пред огнището в „Котвата“ и бавно отпиваше бира от халбата си. Когато забеляза Броколи, той се надигна:

– Бях почнал да се чудя...

– Радвам се да те видя, Орехчо! – зайчето се притисна в прегръдката му – Да знаеш само колко неща ми се случиха!

– Сядай да хапнеш и ще ми разкажеш!

След като вечеря и разправи на Орехчо за пазара, невестулката, Скубльо, Смрадльо и морето, Броколи едва успя да стигне до леглото си – толкова бе уморен. Заспа с раковината до ухото си, вслушан в равномерния пулс на морето.

ТРЕТА ГЛАВА НА ПЪТ С ГАЩАТКО

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Отивайки да се къпе в реката, зайчето Броколи видя красива лодка. Без да иска, то задряма в нея и така се озова далеч надолу по течението. Спаси го салджията Орехчо, заедно с когото Броколи премина през делтата на реката и стигна до морето. Орехчо трябваше да продаде товара си в Мидения град, където двамата се настаниха в хана „Счупената халба“. Докато Орехчо бе зает, Броколи тръгна да проучва града. Той прекара чудесен следобед на пазара, но се застоя до късно и се загуби в тъмното. Борсукът Скубльо му предложи помощта си, но вместо да го заведе в хана, му опря нож в гърлото. Зайчето бе спасено от лисугера Смардльо, който строго го предупреди да не се доверява на непознати и му показа морето, след което му помогна да се върне при Орехчо.

1. ОРЕХЧО И ГАЩАТКО

След приключенето си през първия ден, Броколи вече много внимаваше. Прекарваше сутрините на пазара и следобедите – край морето, а вече се прибираще в „Котвата“ дори преди Орехчо. Срещна Смардльо – но само веднъж. Изобщо – беше послушно зайче, но в края на седмицата Миденият град взе да му доскучава. Така че когато за вечеря Орехчо доведе някаква непозната катерица, Броколи беше много заинтригуван.

– Свърши ли вече с продажбите? Скоро ли ще отплаваме нагоре? – полюбопитства той – Това някакъв нов клиент ли е?

Орехчо се засмя:

– Не са ли ти малко много въпросите? Да видим... Днес продадох и последната порция подправки, така че наистина съм приключил с това. Скоро ще отплавам, да. Само че аз заминавам на север по крайбрежието – такъв договор ми бе предложен.

– Но... Ти каза, че... – Броколи объркано го погледна.

– Вярно, обещах да ти помогна! – съгласи се Орехчо – Но, както вече съм ти казвал, салджията зависи от товара и договора си!

– И къде ще ходим?

– Аз заминавам за Кучеград в Герм. Ти си отиваш къщи!

Зайчето зяпна от изумление:

– Как?

– Да те запозная, това е Гашатко! – Орехчо кимна към катерицата – Той има керван и се кани да тръгне нагоре по течението.

– По суша?

– Конете не могат да плуват! – засмя се Гашатко – Пък и няма да те забавя кой знае колко, млади момко!

– Но...

Гашатко потупа Броколи по рамото:

– Ще видиш, с керван също е интересно да се пътува! А ако не ти хареса, нагоре към Лободените поляни винаги можем да ти потърсим друг вид транспорт!

– Но... – Броколи поклати глава – А лодката?

– И без друго не би могъл да я вземеш дори ако те возех нагоре! – Орехчо въздъхна – Щеше само да ни бави – салът и така едва-едва крета срещу течението... Всъщност, днес изгодно я продадох. Ако всичко е наред и намериш собственика ѝ, ще му се извиниш и ще върнеш поне парите. Ако нещо се обърка, ще имаш някоя и друга монета в джоба – за всеки случай!

Броколи се замисли дълбоко и не продума по време на вечерята. Едва когато Гашатко се нахрани да си тръгва, той тихо го попита:

– Кога тръгваме?

– Утре сутрин! Ще дойда да те взема заедно с Фалко!

– Кой пък е този?

– О, не ти ли казах? Фалко е твоят кон!

Броколи бе доста опечален от мисълта завинаги да се раздели с Орехчо, но идеята да има собствено конче веднага го ободри. През остатъка от вечерта той постоянно подпитваше заека за Фалко и накрая Орехчо не издържа:

– Мислех си, че не искаш да пътуваш по суша!

– Конят променя всичко! – лъчезарно се засмя Броколи.

2. КЕРВАНЪТ

Орехчо събуди Броколи рано на следващата сутрин. Ханджийката Кики беше опържила великолепни палачинки – както самата тя каза, „за изпроводяк“. Зайчето хапна доста набързо и Орехчо мъдро отбеляза:

– Знам, че изгаряш от нетърпение, но, синко, няма да накараш

Гашатко да дойде по-рано, ако приключиш закуската за нула време!

Всъщност, останаха им дори няколко минути за сбогуване. Кики даже се разплака:

– Ако някога минаваш през Мидения град, отбий се да се обадиш!

Орехчо беше по-сдържан, но си личеше, че и той е разстроен. Връчи на Броколи кесийката с парите, прегърна го и каза:

– И се пази, синко!

Дори Броколи се натъжи и му се прииска все пак да тръгне с Орехчо към Кучеград, но точно в този момент Гашатко най-сетне пристигна и Фалко направо омагьоса зайчето.

Кончето беше дребно и космато, с цвят на презрели сливи и с топли дружелюбни очи. Гривата и опашката му бяха сплетени на плитки, в които се развяваха перца, мъниста и панделки.

– Много е крогък! – Гашатко връчи юздата на Броколи – Щом веднъж свикне с теб, ще те следва по петите като кученце. Не е плашлив и няма да те хвърли от седлото за нищо... Абе, хубав кон е!

И тъй, Броколи се сбогува с Кики и Орехчо, яхна Фалко и потегли след Гашатко.

Керванът се намираше на една полянка извън града. Състоеше се от двадесетина фургона с чергила, няколко открити каруци и една карета, която Гашатко нарече „пътнически дилижанс“.

– Пътнически какво? – не разбра Броколи. В керваните, които бе виждали в Детелиновото селце, такова нещо нямаше.

– Дилижансът, – обясни Гашатко, – превозва пътници насам-натам по определен маршрут. Има два вида. Единият е експрес – с осем коня е, спира само в по-големите селища и отива чак до Брезовия поток. Този тук е пътнически, по-бавен и само с четири коня. Задържа се във всяко селце, край което минава. Нали разбираш, ако нямаш кон, можеш да тръгнеш с дилижанса... Впрочем, той е с кервана само за два-три дни, после ще завие към вътрешността. Просто се случи така, че тръгването му съвпада с нашето – а всеки спътник е добре дошъл!

Броколи кимна.

– Добре, ако всички сме готови, можем да потегляме! – Гашатко измъкна от дисагите си един рог и го наду.

Конете и керванджиите се размърдаха. Ако Броколи не го бе видял, нямаше да повярва – само за дре-три минути хаотично разпръснатите коли се подредиха в стройна колона. В двата края имаше фургонали, а дилижансът беше в средата. Имаше и десетина ездачи като Броколи и Гашатко – само че всички те бяха въоръжени.

– Ти ще яздиш с мен отпред! – Гащатко зае мястото си в редицата – Тъй да се каже, за да си ми под око!

Броколи се нацупи. Не беше толкова малък, че да има нужда от наблюдение. В крайна сметка Орехчо го бе оставял самичък да разглежда Мидения град!

– Освен това, – допълни катерицата, – така ще мога да те пращам да разузнаваш пътя!

Това вече беше друга работа и зайчето гордо се изпъчи.

Гащатко отново наду рога и смущка коня си.

Керванът потегли и постепенно набра скорост по пътя. От време на време Броколи се обръщаше да го разглежда и забеляза, че ездачите са се разпределили равномерно от двете страни на колоната.

– Защо се държат така? – попита той любопитно.

– Това е боен ред! – обясни Гащатко – В случай, че някой ни нападне, те ще отблъснат атаката, докато фургоните се организират и се подредят в кръг около каруците и дилижанса.

– Защо да ни нападат?

– Е, сам знаеш, в днешно време пътищата не са никак безопасни... – катерицата въздъхна – Навсякъде гъмжи от разбойници, особено тук долу край морето. Като преминем през Кленовата планина, ще се почувствам по-спокоен. Но засега е по-добре да не се оставяме да ни изненадат!

– А къде всъщност отиваме?

– Доста нагоре по реката. До Рибешкия вир, ако трябва да съм точен. От там до твоето село има само няколко дни път – ще те придружа, доато керванът почива преди обратния преход.

– А сега накъде сме тръгнали?

– Към обяд ще стигнем до Киселото село. Там ще пренощуваме!

– А защо...

Гащатко стрелна зайчето с такъв поглед, че Броколи реши да си задържи въпросите за по-късно.

3. КИСЕЛОТО СЕЛО

Слънцето току-що бе прекосило средата на небосвода, когато Броколи забеляза в далечината сгушени една в друга къщи.

– Това е Киселото село! – кимна Гащатко – Движим се съвсем по план, а?

Половин час по-късно керванът се настани на удобна полянка близо до реката и Броколи за пръв път видя какво означава „бойният строй“. След като колоната спря в средата на полянката, каруците се подредиха около дилижанса, а фургоните ги заобиколиха в кръг, при който между всяка от двете коли имаше разстояние само колкото да се промъкнеш странешком. Единствено последният фургон бе оставен встрани, така че през прохода спокойно да може да се влиза и излиза.

– А сега ще отидем до селото! – Гащатко натовари на коня си препълнените дисаги – Ще дойдеш с мен, нали?

– Иска ли питане! – Броколи с готовност се метна на седлото.

На пръв поглед Киселото село си изглеждаше нормално и приветливо и той се зачуди откъде е получило името си. Едва когато стигнаха първите къщи и видя жителите, които излизаха да ги посрещнат, той разбра – всички до един бяха порове. Вятърът духаше откъм селото и разнасяше натрапчивата им кисела миризма.

– Добре дошъл, Гащатко! – един от поровете избърза напред и пое юздите от катерицата – Позабави се този път!

– Така е! В Мидения град се носят слухове за опасни разбойници край планината и се наложи да изчакам дилижанса да тръгне с нас... Знаеш как е, Горделивко!

Порът кимна.

– Е, – намеси се симпатична млада порка с шарена пола, – защо държим гостите на прага? Покани ги да хапнат, горделив пън такъв!

– Вярно! – Горделивко виновно се усмихна – Влезте, пък ще ви гостим с каквото има!

Всъщност, имаше доста за хапване и пийване. Всички ястия бяха вмирисани на пор, но Броколи бързо свикна с миризмата и можа да се наслади на майсторските гозби.

След като съпругата на Горделивко разчисти масата, порът най-сетне премина към деловата част на посещението.

– Е, – изсумтя той, – пролетта не беше добра за селото... Ловуваме усърдно, но плячката е малко и билките взеха да не растат като едно време, да не говорим за...

– Чакай, чакай! – Гащатко вдигна лапа – Това го чувам всеки път. А то си личи, че селото ви, горкото, е доста далеч от западането! Гордо, познаваме се вече десетина години. Аз знам, че ще ми изнесеш прочувствена лекция как умираш от глад. Ти знаеш, че аз ще почна с това, колко трудно се снабдява керван днес. Ще се пазарим час-два и накрая ще се споразумеем за обичайната цена, която и на мен ми носи печалба, и

за теб е изгодна. Защо да си губим времето в празни приказки? Знаеш по колко купувам кожите и билките, знаеш и как продавам брашното и другите работи...

– Така просто не е интересно! – Горделивко въздъхна – От мен да мине, няма да се пазарим – но само този път. И само заради младото ти приятелче!

Гордо и Гащатко около час си разказваха клюки от Мидения град и околностите на Киселото село, след което катерицата се сбогува с поровете и заедно с Броколи се върнаха при кервана.

– Защо Горделивко бе разочарован, че не се пазарихте? – попита зайчето.

– Търговията е в кръвта на поровете! – обясни Гащатко – Видиш ли пор в някой магазин, бъди нащрек – дай му време и той ще те убеди да купиш дори чувал с леви обувки, при това на скандална цена. Що се отнася до Гордо, с него сме приятели открай време. Близко три години водехме заедно кервана, после той се ожени и заседна тук. Върти добра търговия – всички околни села се осланят на него за преговорите с керваните. Ще видиш мнозина като него по пътя... Докато се прибереш къщи, обещавам, вече ще си се научил да се пазариш с тях като лисица!

Броколи се засмя.

– Кой знае, – замислено добави Гащатко, – може и да не се превърнеш в скитник като нас с Орехчо, но поне ще можеш да си изкарваш хляба с търговия като Гордо!

– Не съм сигурен, че знам какъв искам да стана! – призна Броколи – До днес мислех да съм салджия като Орехчо, но е толкова интересно да пътуваш с керван...

– Имаш много време да си избереш занятие! – Гащатко му се усмихна – Никой не може да те насилва за това... Всяка професия е важна, каквато и да е тя. Важното е да се постараш за друго – да станеш добър заек!

4. НАПАДЕНИЕТО В КЛЕНОВАТА ПЛАНИНА

Броколи бе безкрайно заинтригуван от живота в кервана. От събуждането си рано сутрин та чак докато си легнеше вечерта, той си пхаше носа навсякъде, задаваше купища въпроси и вечно гледаше да е наблизо, когато някъде нещо става. Гащатко и останалите се стараеха да

бъдат любезни – пък и бързо откриха, че Броколи не страда от празно любопитство. Зайчето се научи да разузнава пътя и да преценява откъде могат да минат фургоните, още в края на първата седмица то вече безпогрешно откриваше идеалните места за нощувка, усърдно помагаше в грижите за конете, събираше съчки за огъня...

– Имаш талант за керванджия! – довольно призна Гащатко, когато на десетия ден стигнаха подножието на Кленовата планина – Ако някой ден ти хрумне да пътуваш, аз ще съм първият, който с радост би те наел!

– Забавно е да си с кервана! – съгласи се Броколи – Между другото, толкова пътувахме, а не видяхме нито един разбойник...

– Надявай се да не ги и видиш – ако имаме късмет! Хайде, мисли за нещо весело! Утре сутрин минаваме през прохода, след което вече може да се каже, че си си почти въщи!

– Ами – още три седмици път!

– Безопасен път! – поправи го Гащатко.

През нощта Броколи се събуди само веднъж – странно често някъде в далечината се обаждаше бухал.

На сутринта Гащатко подреди кервана по нов начин. Най-отпред имаше каруца. Следваха я два фургона с разни евтини стоки – прости платове, домакински съдове и други дрънкулки. След тях яздеха Гащатко и зайчето, следваха фургоните с ценни кожи, билки и по-скъпите товари, край които бяха подредени въоръжените ездачи. Редицата завършваха останалите коли.

– Това е боен строй за планина! – обясни Гащатко – В прохода няма място да се прави кръг. Ето защо бойците пазят само важните неща – ако нещо се случи, винаги можем да изоставим другото. Но печалбата ни е тук! – той махна към охраняваната част.

– Защо тогава има коли и отпред?

– Понякога разбойниците събарят камъни на пътя. Ако стане така, няма да пострада нищо важно!

– Но и няма да можем да избягаме!

– Фургоните отпред и отзад блокират както бягството ни, така и достъпът на противника до нас!

– Значи ще има разбойници?

– Надявам се, че не! – Гащатко изсумтя – Защо непременно са ти притрябвали?

– Ами... – Броколи мръдна с уши – Любимите ми книжки са за разбойници! Замък високо в скалите, пиршества и песни, знаменити

обири...

– Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но да си разбойник никак не е забавно. Нито пък да си жертва на разбойници!

– Но...

– Виж сега, определено не съм чувал за разбойник, който да живее в замък. В повечето случаи те се крият в някоя тъмна и одимена пещера, ходят в дрипи, ядат оскъдно и, когато успеят да ограбят някой керван, прекупвачите на крадени стоки им плащат едва една десета от това, което аз самият бих получил за същите неща!

– О! – разочаровано промърмори Броколи – Защо тогава не се откажат?

– От разбойничеството ли? Повечето от тях просто нямат с какво друго да се захванат. Разбойниците, момчето ми, са глупави, озлобени и неспособни... Пък и... Навсякъде ги издирват и, ако напуснат планината, ще ги хванат и ще ги хвърлят в затвора!

– О-о... – проточи Броколи.

Към обяд вече почти бяха прекосили прохода и напрегнатият Гащатко като че ли се поуспокои... И точно тогава една стрела се заби в гърлото на коня му.

Фалко изцвили и се изправи на задни крака. Броколи бе така зает да върне кончето в нормална позиция, като при това не падне под копитата му, че някак си не забеляза какво и как точно е станало. Когато след няколко секунди бе вече в състояние да се огледа, нападението беше почти приключило. Ездачите се валяха по земята със стрели в гърдите, Гащатко стенеше премазан под трупа на коня си, а отвсякъде към кервана се стичаха разбойници. Дори и да бе имало момент, в който Броколи можеше да смушка Фалко и да се измъкне, той бе вече отминал. А зайчето и бездруго нямаше намерение да бяга. Скочи от седлото и прилекна до Гащатко. Попита:

– Добре ли си?

– Разбира се, че не съм! – изпъшка катерицата – Проклети бандити... Мисля, че успяха... Да ме улучат и в гърба...

По устните му изби кръв.

– Гащатко...

– Обърни се, моля те! Не искам... Не искам да ме гледаш как умирам! И се... пази!

Кръвта бликна на плътна струя между устните му.

Броколи го хвана за раменене:

– Няма да умреш, нали?

Гащатко не отговори. Очите му бяха замъглени, а тялото трепереше. Едната му лапа, която не бе затисната под коня, напипа пръстите на Броколи, сграбчи ги и ги стисна. Той със свистене си пое дъх и прошепна:

– Пази... се! – след което се отпусна и главата му клюмна.

– Гащатко! – Броколи го разтърси – Гащатко!

Продължи да го вика по име и да го тресе, а хлиповете го задавяха.

– Стига, хлапе, мъртъв е! – някой сложи лапи на раменете му и грубовато го дръпна назад.

– Той у-у-умря! – изстена Броколи.

– Ами, да, случва се! – съгласи се лисугерът, който го държеше – Хайде, ставай! Това конче е твое, нали? Скачай на седлото тогава и да тръгваме! Сигурен съм, че много ще се харесаш на дъщеря ми!

Броколи продължаваше да хлипа, така че лисугерът нетърпеливо го метна върху Фалко и поведе коня след себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА БАНДАТА НА ЛАКОМАН

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Когато се къпеше на реката, зайчето Броколи видя прекрасна лодка. Докато я разглеждаше, заспа в нея и се озова далеч надолу по течението. Салджията Орехчо го спаси и го заведе в Мидения град. Докато Орехчо продаваше стоката си, Броколи се впусна в проучване на града. Закъсня да се прибере и за малко да бъде отвлечен от борсука Скубльо, но лисугерът Смрадльо го спаси и го запозна с морето. Орехчо бе обещал на Броколи да го върне въщи, но му се наложи да отплава в друга посока, за това той повери зайчето на керванджията Гащатко. Заедно с кервана, Броколи посети Киселото село, научи много за живота по пътя и силно желяше да срещне разбойници. Мечтата му, за нещастие, се сбъдна в прохода на Кленовата планина, където Гащатко загина в боя, а зайчето бе отведено за да стане играчка на дъщерята на главатаря Лакоман.

1. ИСТИНСКИТЕ РАЗБОЙНИЦИ

Броколи плака дълго, притиснал лице в меката грива на Фалко. Пътят към леговището на разбойниците обаче беше още по-дълъг, така че зайчето имаше време да се поуспокои и дори да започне да се оглежда с интерес. Все още очакваше да види разбойници като описаните в книгите – напети и снажни, със скъпи дрехи и благородни лица... И толкова по-разочарован остана.

Някои от разбойниците язدهа дребни космати коне, които досущ приличаха на Фалко – само дето техните гривы и опашки висяха сплъстени, а по глезените им се бе спекла кал. Останалите бандити караха фургоните, а кончетата им подтичваха наблизко. Но нито един не беше напет, снажен и поне шо-годе прилично облечен. Дрехите им бяха сиви от прах, доста поовехтели и тук-таме дори с кръпки. Те всички приличаха повече на Скубльо, отколкото на богаташи – муцуните им бяха унили, козината проскубана, а оръжията стари и износени. Лисугерът, който бе качил Броколи на Фалко и сега яздеше до него, също не правеше изключение. Наистина, конят му бе по-добре поддържан, а самият той – едър и с умно изражение, но все пак...

– Май взе да идваш на себе си? – лисугерът доволно се ухили, показвайки на зайчето пълната си с внушителни бели зъби уста – Знаех си аз, че от един умрял няма да се повредиш! Та, казвам се Лакоман! Добре дошъл в бандата!

– Бих искал също тъй добре и да си ида! – промърмори Броколи.

– Е, хайде сега! – Лакоман отново показа зъбите си – Ще си играете с щерката, пък като й омръзнеш след някое време, ще му мислим за изяж.. тъй де, за заминаването ти! Що се отнася до бандата – вярвам, че ще ти хареса! Хлапета като теб много си падат по разбойничеството!

– Хм! – отбеляза Броколи.

– Ама бая си порева... – лисугерът цъкна с език – Е, то вас, зайците, и капка кръв ви стига да ревнете!

– Гашатко ми беше приятел! – възрази Броколи – Ако не можеш да плачеш за приятел, казва татко, значи не си мъж, а отрепка!

Лакоман вдигна вежди:

– Толкоз приятели съм виждал да умират, да съм изплакал цяло езеро, ако бях ревал за тях!

– Значи не си мъж! – победоносно заяви зайчето.

– Ако не те водех при щерката, да съм те наръгал вече! – ядоса се лисугерът – Млъквай!

Броколи имаше още въпроси за задаване, но благоразумно си затвори устата.

След десетина минути конете излязоха на закътана скална площадка, в дъното на която зееше черният вход на пещера.

– Къде е замъкът? – изуми се Броколи.

– Какъв замък?

– В книгите пише, че разбойниците живеят в замъци и...

– А пише ли нещо за шамар зад врата?

От пещерата с радостни викове изскочиха сюроя хлапета на различна възраст и обградиха разбойниците. След тях наизлязоха и жени, които доволно се заеха да обсъждат достойнствата на заграбените товари.

Лакоман смъкна Броколи от седлото, стисна го под мишница и така влезе в пещерата.

Не приличаше на дворец и зайчето трябваше да признае, че Гашатко е бил съвсем прав – просто една мрачна и вмирисана пещера, в която живеят дрипави и подли разбойници.

– Това е дъщеря ми Рижла! – Лакоман стовари зайчето на пода – Риж, това е Броколи!

Лисичето лежеше в уютна скална ниша върху наръч разкошни кожи. Край него – на една ръка разстояние – бяха разпръснати разнообразни играчки и дрънкулки. Това вече подобаваше на истинска разбойническа дъщеря от книгите и Броколи се усмихна. Гащатко бе сгрешил поне веднъж.

2. РИЖЛА

Лисичето и Броколи втренчено се гледаха няколко секунди, после Рижла каза:

– Какво ме зяпаш?

– За пръв път виждам разбойническа дъщеря! – обясни зайчето.

– И хубава ли съм? – Рижла се изкиска.

– Изглеждаш като принцеса! – увери я той – Само че...

Тя вдигна вежди.

В приказките за принцеси, сети се Броколи, винаги се споменаваше, че закуската им се сервираше в леглото.

– Закуската ли чакаш? – попита той – Не е ли малко късно за закуска?

– Гладен ли си? – учуди се Рижла.

– Не, просто... Принцесите са задължени да изядат закуската в кревата. Явно и при разбойническите дъщери е така. Необходимо ли е обаче да лежиш и докато чакаш?

– Глупак! – Рижла го замери с една от играчките си и обърна глава към стената.

– Ела! – Лакоман сграбчи отново Броколи и го замъкна настрана – Заслужаваш да те набия хубавичко!

– Защо? Не знаех, че засягам с нещо обичаите в бандата ти!

– Не става въпрос за обичаи! – лисугерът разтърси глава – Просто тя не може да става!

Броколи се ококори.

– Когато беше малка, – Лакоман въздъхна, – воювахме с друга банда. Проклетниците ни бяха издебнали и нападناха жените и децата в пещерата. Рижла бе посечена с меч в гърба. Оцеля... Но не може да ходи!

– О! – Броколи прехапа долната си устна.

– Ще изпреваря въпроса ти и ще добавя, че съпругата ми загина тогава... Последният път, когато някога съм плакал!

– А какво стана с противниците?

– Изхлахме ги до един. Но това не може да върне здравето на Рижла, нали? – Лакоман се усмихна печално.

Броколи кимна и си помисли, че след всичко, което лисугерът бе преживял, можеше да му се позволи да не плаче за приятел – и въпреки това да си остане мъж.

– Сега вече знаеш! – Лакоман го погледна несигурно.

– Съжалявам! Трябваше да ми кажеш по-рано! – Броколи му обърна гръб и се запъти към нишата на Рижла.

Лисичката гледаше в негова посока. По бузите ѝ имаше сълзи.

– Извинявай! – каза ѝ Броколи – Аз наистина съм глупак!

– Не си! – Рижла се усмихна – Не можеше да знаеш... Трябваше да се сетя, че татко не ти е казал!

– Значи ми прощаваш?

– Разбира се! – тя протегна лапичка и го побутна – Седни тук до мен и ми разкажи какво правеше с кervана!

Броколи се покатери върху кожата, намести се удобно и започна да разказва – за запознанството си с Гащатко, за Фалко, за Киселото село... Рижла го слушаше внимателно и на места пляскаше с лапи – например когато стигнаха до това как Броколи открил елен в капан и го освободил (после Гащатко много го гълча за похабяването на месото, но той не ѝ каза за това). На свой ред тя му разправи за бандата – за техния живот на преследвани от закона, за някои от по-големите им обири... Беше почти като в книгите – дори по-вълнуващо в някои отношения. Изобщо, двамата прекараха един великолепен следобед и, когато една бобърка им донесе вечерята, Броколи бе убеден, че Гащатко напълно е грешил – вярно, разбойниците бяха дрипави и живееха в пещера, но не бяха нито глупави, нито неспособни и дори за озлоблението и жестокостта им си имаше причини.

3. ШКЕМБО

При разбойниците не беше чак толкова лошо и постепенно Броколи взе да свиква. Вярно, животът в бандата не беше точно като в книгите, но за това пък в пещерата беше весело. Тъй като съгледвачите не донасяха съобщения за нови кervани, Лакоман и останалите ходеха да ловуват, а вечер всички се събираха край големия огън, разказваха си най-различни истории, пееха шумни разбойнически песни и танцуваха груби разбойнически танци. Не само вечерите бяха забавни – Броколи и Рижла

играеха до насита по цял ден, а когато Лакоман бе свободен, изнасяше дъщеря си пред пещерата и там тя и зайчето хранеха Фалко, сплитаха му украшения в гривата или пък лисугерът учеше Броколи на сложни ездачески номера.

Рано една сутрин обаче Лакоман събуди зайчето по необичаен начин:

– Трябва да поговорим за нещо!

Броколи го последва отвън и седна на един камък до него.

– Не е разбойническа работа да моля, – каза Лакоман, – но имам една молба към теб! Случайно чух как разказваше на Рижла за кервана и търговците... Не си я излъгал като спомена, че Гашатко те имал за талантлив, нали?

– Не съм лъжец! – обиди се Броколи.

– И аз така мисля! – кимна лисугерът – Днес трябва да се срещна с търговеца, на когото продавам, във, заграбеното. Шкембо е дебел и по дъл измамник – дава ми грошове за стоки, които струват десеторно повече...

– И Гашатко така казваше!

– Май този Гашатко е бил много умен! Както и да е, моля те да дойдеш с мен. Аз съм разбойник, не умея да се пазаря с търговците. Може би ти, като талантлив керванджия...

– Ще дойда с удоволствие! – Броколи мръдна с уши – Нали може да взема и Фалко?

Потеглиха след час и почти цялата сутрин яздиха надолу по криви тайни пътечки, докато слязат от планината. Малко след пладне се озоваха на прекрасна малка полянка на брега на реката.

– Тук ще чакаме Шкембо! – Лакоман върза коня си за едно дърво – Ще събереш ли съчки за огъня?

Броколи също завърза Фалко – малко по-настрани обаче, където му се стори, че тревата е особено хубава. След десетина минути огънят весело пламтеше, а скоро пристигна и Шкембо.

Търговецът беше пор с лъскава козина, скъпи дрехи и златен пръстен на едната лапа. Беше толкова дебел, че едва ходеше и вместо да язди, пътуваше в ниска двуколка. Навярно, помисли си Броколи, Шкембо не би могъл да се качи на кон заради тлъстините си.

Търговецът седна край огъня с пшккане, попи избилата по челото си пот с копринена кърпичка и попита мазно:

– Как са работите горе, Лакомане?

– Добре, се не оплак... – понечи да отвърне лисугерът, но Броколи

здро го настъпи.

– Добре, а? – Шкембо широко и престорено дружески се усмихна. Вятърът носеше киселата му миризма право в ноздрите на Лакоман и той неволно кихна.

– Само колко е благороден! – Броколи подсмръкна – Погледнете го, господин Шкембо, едва се държи на краката си, горкият, а твърди, че всичко е наред за да не ви развали настроението!

Порът го зяпна. Зайчето с мъка удържа усмивката си. Гащатко многократно му бе казал, че всеки търговец си има слабо място, което трябва да откриеш и използваш. Той очевидно бе напипал правилното място у Шкембо и бързо продължи:

– Всъщност той горкият вече се чуди дали да не слезе да се предаде, вместо да удължава мъките си...

– А? – Лакоман също го зяпна в недоумение.

– Ако продължава така, просто няма да му останат хора за да обере и самотен пътник, да не говорим за керван!

Шкембо нервно се облиза. Бандата бе добър източник на доходи за него – Броколи беше наясно с това. Шкембо получаваше сензационни печалби. Всъщност, колкото по-малко плащаше на разбойниците, толкова повече товар бяха принудени да му носят те... Но и прекалено мизерното заплащане не водеше до добро – Шкембо със сигурност бе мислил доста по въпроса. Да, точно на това трябваше да се наблегне, реши зайчето и продължи:

– Те умират от глад там горе, господине! Мечовете им се начупиха, наконечниците за стрелите свършиха, няма вече надежда за тях... Ето на, последният керван ужким им бе в кърпа вързан, ала без добри оръжия мнозина паднаха покосени в боя и сега Лакоман се чудеше дали има смисъл да се види с вас или направо да предаде хората си – в затвора поне ще имат изобилна храна и... Нали така, Лакомане?

– Какво? А, тъъ, да! – лисугерът объркано кимна.

Броколи продължи да изрежда какви несподи бяха сполетели бандата – спомена срутвания, мор по конете и какво ли още не, но главната работа вече бе свършена. Шкембо се бе облещил и мъчително преглъщаше. Търговецът разбираше, че зайчето преувеличава ситуацията, но не знаеше доколко – а, както Гащатко казваше, съмненията са най-добрият начин да изкопчиш нещо при пазарлъка. Накрая зайчето любезно попита:

– А вие как сте, господин пор?

– Ами, тъъ, и при мен нещата не вървят добре... – поде Шкембо, но

си личеше, че умът му е другаде.

Пазариха се повече от час и Лакоман започна отегчено да се прозява. Броколи също се бе уморил и реши, че три пъти повече отколкото Шкембо плащаше обикновено, е добра цена, така че се съгласи с нея. Порът и Лакоман се уговориха за предаването на стоките и Шкембо побърза да се качи в двуколката си.

– Чудесен беше! – призна лисугерът – Наистина имаш талант!

Броколи се усмихна:

– Поровете са хитри търговци... Но този не може да стъпи и на малкото пръстче на Горделивко от Киселото село. Ако Гащатко беше тук... – той сведе глава. Много му се искаше катерицата наистина да е с него, да го похвали, да го прегърне... Само че Гащатко бе мъртъв, убит от Лакоман и бандата му...

Броколи стана, безмълвно се премести до брега, топна крака във водата и взе безцелно да хвърля камъчета в реката. Вече не се чувстваше доволен, че ловко се е справил с Шкембо. Беше самотен, тъжен и объркан.

4. БРОКОЛИ СЕ ИЗМЪКВА

Броколи продължи да се чувства нещастен и вечерта, докато мълчаливият Лакоман приготвяше храната. На зайчето му се искаше изобщо да не бе идвало на срещата с Шкембо. Можеше да прекара един приятен и весел ден с Рижла... За изминалата седмица в бандата почти бе успял да забрави и Орехчо, и Гащатко, та дори и Детелиновото селце... Сега се чувстваше виновен за това. Хвърли едно камъче във водата и си помисли за малката къщичка, където мама Карфиолка сигурно плаче по цял ден за скъпото си синче, което, представете си, се забавлява с разбойници! Следващото камъче му напомни за Орехчо – някъде на север, на брега на морето, той навярно седеше край буен огън и си мислеше, че „находката“ му скоро ще се прибере у дома, нали беше в сигурните ръце на Гащатко... Мисълта за катерицата окончателно вкисна настроението на Броколи. Гащатко го бе научил на толкова много неща и му бе станал отличен приятел – а ето че сега зайчето си живееше щастливо с убийците му и дори им бе помогнало...

– Ела да хапнеш! – повика го Лакоман.

Броколи без желание се надигна и се премести при огъня. Бе започнало да се смрачава. Конете тихо пръхтяха. Ветрецьт носеше аромат на

диви цветя. Изобщо, вечерта бе великолепна – като се изключи, че това само го правеше още по-нешастен. Времето щеше да е в синхрон с настроението му, ако плискаше порой и небето бе пълно с печални облаци...

– Съжалявам, че ти развалих деня! – Лакоман седна до него – Мислех, че разходката ще ти хареса, пък и наистина ми беше от помощ!

– Хареса ми! – Броколи зяпаше някъде встрани.

– Нещо много важно ли беше запланувал за днес с Рижи, та се цупиш?

Колко несхватлив бе Лакоман... Зайчето въздъхна. Всъщност повечето възрастни често бяха несхватливи. С изключение на Орехчо и Гащатко, може би... Особено на Гащатко! Все пак Броколи счете за безсмислено да обяснява това на Лакоман и отговори на въпроса така:

– Мислех да ѝ разкажа за морето... Имам една раковина, която много ѝ хареса и...

– Хубаво нещо е морето! – съгласи се Лакоман – Имам в Мидения град една приятелка, като малък се кълнях да се ожена за нея... – лисугерът изхъмка – Само дете Кики е катерица, нали разбираш!

– Кики ли? – оживи се Броколи.

– Така се казва. Мислех по едно време да ѝ пратя Рижи – разбойничеството не е място за малки момиченца... Само че после Рижла осакастя, а кой би се хванал да гледа сакато лисиче само в името на старата ни дружба... Пък и с Кики отдавна сме се забравили – тя сега държи „Счупената котва“...

– Познавам я! – зайчето чак подскочи от радост – Покани ме да се отбия при нея, щом се върна в града! Ако искаш, мога да ида да я питам дали...

Лакоман поклати глава:

– Не искам! Пък и, не забравяй, ти си пленник... И не си първото хлапе, което водя на Рижи, не си въобразявай!

– Какво стана с останалите?

– Омръзнаха ѝ! – лисугерът злобно го стрелна с поглед – Абе какво ти става, цял ден мълча като риба, а сега си се раздрънкар!

Броколи обидено се нацупи и повече не проговори.

Лакоман си легна рано:

– Уморен съм, пък и утре ни чака дългият път до вкъщи! Лягай и ти!

– Само малко ще погледам звездите...

Лисугерът бързо заспа.

Броколи седеше край огъня и се вслушваше в нощта. Усърдно

скърцаха на цигулките си щурци, конете пасяха и пристъпваха насам-натат, реката шумолеше тихичко... Зайчето не можеше да си представи, че след този покой ще се върне обратно в умирисаната разбойническа пещера. Пък и никак не му се харесваха тайнствените думи, че когато омръзне на Рижи...

Лакоман започна да хърка.

Броколи извади раковината от джоба си и я сложи до дисагите. Не трябваше да си тръгва без да си вземе сбогом с Рижда, нали? А и в крайна сметка той притежаваше спомените си за морето, а тя – нищо.

Лакоман продължаваше равномерно да хърка.

Броколи вдигна седлото си, безшумно го занесе до Фалко и му го сложи. След това отвърза коня.

Лисугерът все още спеше кротко.

– Съжалявам! – прошепна Броколи – Но трябва да си ида вкъщи!

Чувстваше лека вина, дето се измъква като крадец в тъмното, макар че всъщност беше пленник и, ако не избягаше сега, със сигурност го очакваше неприятна съдба. Смушка коня и, докато се отдалечаваше, отново повтори:

– Съжалявам!

Бягството се бе оказало смешно лесно, каза си той по-късно, а Фалко препускаше ли препускаше в мрака. Дали Лакоман изобщо не бе допуснал че зайчето ще му се измъкне или пък в крайна сметка се бе оказал достатъчно схватлив, бе го загризала я съвест, я жалост и той нарочно го бе оставил да си отиде? Броколи така и не можа да си отговори на въпроса.

ПЕТА ГЛАВА КОСТЕНУРКОВИЯТ ОСТРОВ

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Зайчето Броколи заспа в една лодка и, когато се събуди, тя го беше отнесла далеч надолу по реката. Спаси го салджията Орехчо, който го заведе в Мидения град. Разглеждайки града, Броколи за малко не попадна в лапите на борсука Скубльо, но лисугерът Смардльо го спаси. Тъй като Орехчо бе обещал да върне зайчето въщи, а му се наложи да зами-не в друга посока, той го запозна с керванджията Гащатко и Броколи тръгна с кервана. В Кленовата планина ги нападнаха разбойници, чиито главатар отвлече зайчето за играчка на дъщеря си. Броколи и Рижла бързо се сприятелиха, но въпреки това той не се чувстваше щастлив с бандата. Главатарят Лакоман го взе със себе си за да се пазари с търго-веца Шкембо и, когато вечерта разбойникът заспа, Броколи избяга.

1. МОТОРНАТА КОСТЕНУРКА

Броколи язди цяла нощ и сигурно нямаше да спре още доста време, но Фалко се умори, забави ход и накрая сви към една поляна на брега, като с целия си вид даваше да се разбере, че повече няма да мръдне от тук.

Всъщност, Броколи също беше уморен до смърт, така че прие избо-ра на коня, легна под едно дърво и мигом заспа.

По някое време следобед го събуди странно тракане. В началото звукът бе съвсем тих, но бързо се усилваше. Приличаше на чаткането на въртящи се воденични колела, но и на звънтене от удари на метал с метал...

Фалко тревожно изпръхтя. Секунда след това на полянката с фан-тастична скорост връхлетя една костенурка.

Разбира се, Броколи беше виждал доста костенурки, но всички те бяха отчайващо бавни... и никоя не носеше оранжева купа на главата или ярко като купата шалче... Така че зайчето зяпаше новопоявилия се с отворена уста.

Като видя, че му е направила силно впечатление, костенурката до-волно изсумтя и заяви:

– Здравсти! Аз съм Черупчо! А ти?

– Тъж... Броколи!

– Какво правиш по тия места, Броколи?

– Точно в момента бягам от банда разбойници!

Беше ред на Черупчо да го зяпне с увиснала челюст:

– Сериозно ли говориш?

Броколи кимна.

– Леле, това сигурно е адски интересна история! – костенурката изпружи врат – Щом бягаш, сигурно ти трябва и хубаво недостъпно скривалище?

– Ами...

– Знаех си аз! – Черупчо доволно потупа купата на главата си – Случайно имам едно подходящо за беглец като теб местенце! Обаче ще те заведа там само ако обещаеш довечера да разкажеш на всички историята си! Добре, мятай се на коня и да тръгваме! Не е много далеч... Не мога да карам бавно, но ще спирам да те изчаквам!

– Не можеш да правиш какво?

– Да карам! – Черупчо гордо се ухили – Аз сам я измислих тая дума! Нито ходиш, нито яздиш, нито плуваш... А някак си трябваше да се нарече!

– Кое?

– Виж, то си е ясно, че аз съм моторна костенурка...

– Мото... какво?

Черупчо се плясна по челото:

– Виж сега, нали не смяташ, че аз по рождение се движа така бързо?

– Ами...

– Лисиците в Лисичата стъпка много обичат супа от костенурки. Пък и умеят да тичат къде по-добре от нас. Така че се наложи да ги надхитрим! Нокътчо измисли мотора миналата година. Погледни! – Черупчо тронаво се изтегли назад и изпод него се показа странна на вид количка с три колелета.

– И с това тичаш бързо? – любопитства Броколи.

– Погледни! – костенурката посочи с лапа някаква плетеница от зъбчати колеленца вътре в количката – С това ключе навиваш ластика. Като освободиш спирачката, той завърта вала. И – фиууу! Нокътчо се е заел да изобретява как да караш мотора по-бързо и по-бавно, но за сега с него може само да се завива и да се спира.

– Аха! – Броколи не разбра особено много от обяснението, но в

момента го вълнуваше друго – А тази купа на главата ти за какво е?

– Купа! – Черупчо обидено изсумтя – Купа! Ха! Това, глупаво зайче, е каска! Моторна каска, така се нарича! Ако катастрофирам върху някое дърво, тя ще ме предпази от удара!

– И върши ли работа?

– Как да ти кажа... – Черупчо отново се качи на мотора си – Във всеки случай е много хубава, нали?

– И ярка!

– Да, взе ми думата от устата – ярка е!

– А шалчето? То „моторно шалче“ ли се нарича? Не мисля, че може, във, да те предпази от дърветата!

– При високи скорости като моята, вятърът ти духа във врата! – с достойнство заяви Черупчо – Пък аз имам чувствителни сливици! Освен това е хубаво!

– Да. И ярко!

– Особено това! – съгласи се костенурката – А сега, ако си готов, да тръгваме! Можем да си бъбрим и на острова, където няма лисици... а също и разбойници!

Черупчо нагласи ключето на мотора си и се стрелна по пътеката. Шалчето се развяваше над черупката му като оранжево знаме.

2. ФЕРИБОТ С ХВЪРЧИЛО

Беше доста необичайно да следват стрелкация се насам-натам Черупчо и Броколи сигурно щеше да го загуби, ако не бяха каската и шалчето, които се забелязваха отдалеч.

Най-сетне Черупчо спря край един дървен кей.

– Това с мотора е чудно изобретение! – призна Броколи – Фалко не може да препуска така бързо като теб, а какво остава за лисиците?

– А, това не е нищо! – костенурката махна с лапа – Почакай да видиш ферибота!

– Какво?

– Търтъл, който пристигна с кораб от Английско, му измисли името! „Търтъл“ на английски значело костенурка...

– Казва се „английски“! – намеси се още една костенурка, която излезе от храстите – И освен това името ми се произнася „Гаатл“! Що се отнася до знаменития ни, феймъз – това ще рече „забележителен“ – фейрибуот, неговото име пък означава следното...

– Това е Търтъл! – успя да вмъкне Черупчо – Търти, запознай се с Броколи!

– Поласкан съм да те срещна, Броколи! Както вече споменах, името ми се произнася „Таатл“! Та, „фейри“ е приказен, също и фантастичен, а „боут“ значи „корабче“. За съжаление, – Търтъл махна по посока на другата костенурка, – тези неуки същества от Костенурковия остров никога не си правят труда да произнесат райт – сиреч правилно – английските думи!

– Е, не са лесни за казване! – възрази Черупчо – Броколи, я опитай вместо „мотор“ всеки път да произнасяш „фаст фор уил селвмуфин търтъл анжин аген фок“!

Търтъл се намеси с превъзходство:

– Правилното произношение е „фаст фоу уийлз селф-мувин' таатл ейнджин агейнст фоксиз“! Съкратено – Еф-Еф-Ю-Ес-Ем-Ти-Ей-Еф! С три колела е, ама като кажеш „фоу“ вместо „три“ звучи по-плъзгавко.

– Еф-Еф и какво? – не разбра Броколи – И как го произнесе онова „мъвин“?

– Мувин' с апостроф и преглъщане на „г“ накрая... Забрави! И ти си толкова възприемчив за езици, колкото и тези дебелочерупчести идиоти! – Търтъл поклати глава – Я по-добре...

Броколи зяпаше втренчено реката. Имаше защо. По водата, срещу течението, с елегантността на патица, се носеше малък бял кораб, към носа на който беше вързано въже. Високо горе в небето другият му край бе прикрепен към хвърчило с формата на костенурка и със сигнално-червен цвят.

– Това, – меко каза Търтъл, – е нашият ферибоут уит кайт!

– Искате да кажете, че фериботът е теглен от хвърчило! – обясни Черупчо – Много по-бърз, отколкото платноход, да не говорим, че е и по-хубаво – хвърчилото де!

– И ярко! – промърмори зашеметеното зайче.

– Взех ми думите от устата!

От ферибота се разнесе пронизително изсвирване. След малко две костенурки се появиха на носа и започнаха да навиват въжето на хвърчилото. Корабчето забави ход и спря на пристана.

– Качвай се! – Черупчо побутна Броколи – Надявам се, че конят ще мине по трапа!

Фалко, като добър керванджийски кон, премина на борда на ферибота без дори да изпръхти.

– Пускай хвърчилото! – изкомандва застаналата на мостика

костенурка. Въжето със свистене се размота и след миг вече плаваха по реката.

Беше... Беше фантастично, реши Броколи, много по-хубаво отколкото с лодката или със сала. Фериботът се носеше с такава лекота, сякаш бе готов да литне, а хвърчилото над него примамливо шумеше с копиреното си тяло. Вятърът бе доста силен и влачеше лодката с такава скорост, че дърветата на по-близкия бряг се размазваха пред очите.

– Пристигаме! – обяви Черупчо.

В средата на реката се виждаше голям остров.

3. БРОКОЛИ И КОСТЕНУРКИТЕ

Миденият град се бе сторил на зайчето красив и загадъчен. На Костенурковия остров нямаше и следа от загадъчност. Веднага си личеше, че го е проектирал някой малко откачен на тема геометрия. Улиците бяха съвършено прави, къщите стояха в стройни и симетични редици... Нарисуван на карта, помисли си Броколи, градът на костенурките вероятно щеше да изглежда като множество безукорно подредени квадратчета и правоъгълници... Но беше много красив.

– Хубав е, нали? – с гордост попита Черупчо.

– И ярък! – допълни Броколи. Не виждаше нито една къща, боядисана в нормален цвят. Всички бяха или наситено-оранжеви, или крещящо-зелени, или сигнално-червени, или фосфоресциращо-жълти... Можеха да те заболяят очите, ако се вираш в града по-дълго.

– Е, – Черупчо се изпъчи, – добре дошъл в Костенурчатата коруба!

Фериботът влезе в малкото пристанище и пусна котва.

– Прелестно скривалище, нали? Нито един разбойник не би могъл да се добере до тук!

Броколи кимна. Не си представяше как Лакоман би се сетил да го търси на острова – нито пък как би доплувал до него.

– А сега ела да те заведе в хана! – Черупчо се намести на мотора си – Камъшчо ще се погрижи за коня ти, докато си разказваш приключенията!

– А аз? – Търтъл се изпречи на пътя му.

– Ти събери приятелите да дойдат да слушат! Не ни попадат всеки ден преследвани от разбойници, нали?

Ханът бе разположен в края на града, на самия бряг на острова. Лазурно-синя, симпатичната постройка изглеждаше като надигнала се

сред камъша вълна. Не можеше да се сравнява със „Счупената котва“, разбира се, но вътре бе почти толкова приятно и уютно.

Камъшчо – масивна костенурка с черупка на бели и сиви шестоъгълници – изглеждаше повече от щастлив да си има нов клиент.

– Няма да ти кажа, – довери той на Броколи, – че тук на острова идват много посетители! Точно обратното... Ако я нямаше жена ми да върти кухнята, щях да съм фалирал отдавна!

– Всяка вечер тук се събира почти целия град! – обясни Черупчо – Тръстичка готви така, че да си оближеш пръстите! А есенес Камъшчо приготвя най-хубавата бира, която някога съм вкусвал!

– О! – възкликна Броколи.

– Ще се убедиш, че не те лъжа! Сядай! Момчетата скоро ще дойдат!

Не минаха и пет минути и първата костенурка се появи. Носеше тревистозелена каска и големи кръгли очила.

– Това е Нокътчо! – представи го Черупчо – Нашият велик изобретател, на когото дължим ферибота, мотора и куп други неща!

– Чак пък велик... – Нокътчо смутено се усмихна.

– Е, хайде, да не би самоходната ябълкоберачка да е маловажно изобретение? Преди чакахме ябълките сами да паднат... А неговата машина блъска дървото, докато ги събори в един кош!

– Повечето все още падат извън коша, но... – Нокътчо въздъхна – Почти съм измислил как да реша този въпрос!

Лека-полека ханът се пълнеше. Черупчо бързаше да представи всеки от новодошлите, но Броколи скоро им загуби сметката и само кимаше при всяко ново обяснение.

– Май всички сме тук! – отбеляза най-сетне Черупчо – Можеш да започваш!

– Ами... – Броколи се поколеба – Всичко стана заради лодката...

Когато свърши да говори, костенурките го зяпаха в захлас. Пръв се опомни Нокътчо:

– Брей, лодката ти трябва да е била по-бърза даже от ферибота! За час си изминавал толкова, колкото би преплавал със сал за цял ден!

– Остави математиката сега! – възмути се Черупчо – Аз съм прекарал половин ден с истински герой, а дори не знаех за това!

– Но... – Броколи понечи да възрази, че съвсем не е герой.

– Предлагам, – извиси глас Търтъл, – да обявим Броколи за почетен таатл, сиреч – костенурка, да му построим хубава къща и да го бег – тоест, помолим смирено – да остане с нас завинаги!

– Но... – опита се да вмъкне зайчето.

– Мисля, че един подходящ паметник, например на пристанището... – включи се Камъшчо.

– И да обявим днешния ден за специален празник! – додаде възторжено Черупчо – Ще ядем само броколи, ще правим пицни шествия, а Броколи ще язди пред парада и...

– Хей, почакайте! – зайчето най-сетне успя да вземе думата – Всички сте много любезни и ви благодаря от сърце, но... Не искам да оставам тук!

– Какво? – зяпна Търтъл.

– Просто искам да си ида вкъщи!

В хана настъпи мъртва тишина. Костенурките до една се бяха свирили в черупките си.

4. БРОКОЛИ ОТНОВО НА ПЪТ

Зайчето вече бе започнало да се плаши – костенурките стояха неподвижни поне четири-пет минути. Накрая все пак се размърдаха. Черупчо намести каската си, изпъна шалчето и тъжно отбеляза:

– Не те разбирам! Тук би могъл да имаш всичко – слава, почести, уважение...

– И вкусната кухня на Тръстичка! – додаде Камъшчо.

– Все пак, – продължи Черупчо, – и аз навярно щях да искам да се прибера вкъщи, дори ако цял град непознати е готов да ме носи на ръце! Но... Би могъл да се върнеш догодина за празника в твоя чест, а?

– Утре, – намеси се Нокътчо, – фериботът отива нагоре до Рогатите поляни. Можеш да се повозиш с него – това ще ти спести почти седмица път по сушата. Съжалявам, че не можем да те закараме чак до вкъщи, но... Просто фериботът не е готов за толкова дълго плаване!

– Ще се върнеш за празника, нали? И ще ни разкажеш какви други подвизи си свършил по пътя за вкъщи?

– Разбира се! – Броколи се засмя – Вие поне си стоите на едно място на острова, така че винаги бих могъл да ви намеря!

– Чудесно! – Черупчо плясна с лапи – В такъв случай предлагам да устроим угощение в чест на Броколи!

Пригответената от Тръстичка вечеря беше великолепна – не просто угощение, а истински пир. Няколко костенурки домъкнаха различни музикални инструменти и веселбата се разгоря. Броколи трябваше да

признае, че дори при разбойниците не е прекарвал толкова весела вечер. Всъщност, към края празненството досущ заприлича на тези в пещерата, защото Струнчо го помоли да им изпее разбойническа песен и да изтанцува „нещо по-бандитско“, а на костенурките това им хареса и скоро ревяха с пълен глас:

– Дръпни тетивата и пусни стрелата, кръв да се пролее! Тука милост няма, не и с Лакомана... Иха-иха-ха, петнадесет товара в пещерата – и халба бира!

Дори грамадните и зловещи, космати разбойници бяха забавни, когато подскачаха около огъня и правеха страшни гримаси, но петдесетината костенурки с ярки каски и шалчета, кривящи се край камината, на караха Броколи да се смее до припадък.

На следващата сутрин на пристанището се бе събрал да го изпрати целият град. Кметът Хартийко даже произнесе реч:

– За нас бе чест да посрещнем герой като това малко зайче в нашата скромна Костенурча коруба...

Накрая Броколи се качи на ферибота, изпратен от радостните възгласи на тълпата. Черупчо също бе с него – твърдо настоя да го придружи в плаването. Нагоре по реката дойдоха също Нокътчо и Търтъл.

– Много съжалявам, че си тръгваш! – облегнат на перилата, Търтъл наблюдаваше как водата се носи покрай корабчето – Наистина ли няма да премислиш?

– Бяхте чудесни... – Броколи въздъхна – Наистина – риъли, както ти би казал – ми се иска да живея в прекрасен град като вашия, но... Вкъщи си е най-добре!

– Аз ю уиш... – Търтъл се усмихна – Това ще рече „ти си знаеш най-добре“!

Пътуваха кажи-речи до обяд и, когато пристигнаха на пристана на Рогатата пътека, Черупчо даже се просълзи:

– Да се върнеш, хей!

– Ще се върна! – обеща Броколи.

– Приготвили сме ти малък подарък на раздяла! – каза Нокътчо – Това е, тъй да се каже, за спомен от нас!

Той връчи на зайчето крещящо-резедави каска и шалче, а също и малък пакет.

– Вътре, – обясни изобретателят, – съм ти увил най-новото си хвърчило. Има и инструкция как да го сглобиш. Като се върнеш вкъщи и го пускаш с приятелите си, би могъл да си спомняш за нас... А аз усърдно ще работя върху усъвършенстван модел ферибот и, кой знае, след някой

и друг месец може ние да дойдем да те видим!

– Много ще се радвам! – Броколи буйно го прегърна – Благодаря за подаръците!

Той стоя на брега и маха след ферибота, докато корабчето не изчезна в далечината. Сигурно щеше да стои още доста, загледан в червеното хвърчило, което още се виждаше. Фалко обаче призивно изцвили.

– Тръгваме, конче, тръгваме! – Броколи го потупа по врата и се качи на седлото.

При костенурките наистина му бе харесало, но се чувстваше щастлив да е отново на път. Смушка Фалко и потегли в тръс по пътя към Рогатите поляни, като тихичко си пееше:

– Иха-иха-ха, петнадесет товара в пещерата – и халба бира!

Кончето весело изцвилваше в такт с песента.

ШЕСТА ГЛАВА ХВАНЕТЕ КУЧЕНЦЕТО!

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Зайчето Броколи заспа в една лодка, която се отвърза и го отнесе далеч надолу по рката. Спаси го салджията Орехчо, който го заведе в Мидения град. Докато разглеждаше града, Броколи за малко не стана жертва на борсука Скубльо но лисугерът Смрадльо го спаси.

Орехчо бе обещал на зайчето да го върне въкъщи и за това го запозна с кеванджията Гашатко. В Кленовата планина обаче ги нападнаха разбойници и Броколи бе отвлечен от Лакоман за играчка на дъщеря му. Няколко дни по-късно главатарят го взе със себе си на срещата с търговеца Шкембо. Вечерта Броколи успя да избяга.

На следващата сутрин той срещна моторната костенурка Черупчо, който го заведе на Костенурковия остров. Костенурките настояваха Броколи да остане при тях, но накрая дори му помогнаха да се качи нагоре по реката с техния теглен от хвърчило ферибот.

1. БРОКОЛИ В ПЛЕН НА КРАВИТЕ

Както костенурките му бяха обяснили, Броколи стигна до Рогатите поляни късно следобед.

– Ще ги познаеш! – бе обещал Черупчо и наистина стана точно така.

Гората внезапно свърши и пред погледа на зайчето се ширна пасторална равнина. Продълговати вълнисти хълмове я разделяха на десетки закътани долчинки. Огромни дървета простираха прохладни сенки край утъпканите пътечки между хълмовете. Тревата бе висока, зелена и свежа. Реката правеше широк завой, а по брега буйно цъфтяха маргаритки и детелина.

Фалко се насочи към маргаритките и Броколи одобри избора му. Като всички зайци, той също обичаше детелинови цветчета – тази вечер щеше да пирува.

Около час след като се бяха настанили на поляната и Броколи вече приключваше с беритбата на вечерята си, иззад близкия хълм се чу приглушено мучене. Малко по-късно се появиха две крави. Устите им

методично дъвчеха. Набъбналите им вимета се клатеха при всяка крачка и Броколи се сети за великолепното мляко, което майка му купуваше от кравите в Детелиновото селце.

– Здравейте, уважаеми госпожи! – учтиво поздрави зайчето – Добра ли е пашата днес?

– На Рогатите поляни тя винаги е добра! – отвърна едната крава – За съжаление обаче идваме да те арестуваме, а не да пасем тук!

– Защо? – учуди се Броколи – Нищо лошо не съм направил, струва ми се... Освен ако не съществува закон против това да се ядат само цветчетата на детелината...

– Рогатите поляни са затворени за преминаване! – обясни втората крава – Самият факт, че си тук, е вече нарушение!

– Но... Костенурките не ми казаха нищо такова!

– Костенурките, – първата крава се усмихна, – са забавен народ! Емоционални и весели... Самот дете никога нищо не успяват да завършат до край... Пък и са склонни да забравят всичко, което им е казано преди повече от седмица!

– Все пак...

– Пристанът на техния смешен кораб е чак в началото на Рогатата пътека, ако си забелязал! Когато търгуваме, ние ги чакаме там. И това не е случайно!

– Не знаех! – призна Броколи – Много съжалявам!

– Незнанието не намалява вината ти! – кравата поклати глава – Ще тръгнеш ли с нас доброволно?

– Мога ли да си взема детелината?

Двете крави се спогледаха и кимнаха.

Броколи хвана Фалко за юздата и ги последва навътре в Поляните.

– Донякъде имаш късмет! – съобщи му кравата Минзухарка – Утре ще бъде Голямото лятно празненство!

– Какво е това? – полюбопитства зайчето.

– Един чудесен кравешки празник. След като теленцата вече са се родили, се събираме да се похвалим пред всички с тях. Най-старите от рода ни ги оценяват – важно е кои от тях са перспективни и с добри качества. Ние, кравите, не можем да сеем зърно, нито пък да ловуваме – търгуваме единствено с млякото си, за това и трябва да сме по-добри и по-млечни!

– Да оценяваш децата си по този начин е... малко необичайно! – внимателно отбеляза Броколи.

– Повярвай ми, така е правилно! – кравата се засмя – Ако теленцето

не получи добра оценка, аз няма да го обичам по-малко! Просто, когато порастне, то ще отиде да работи извън Поляните – силни и търпеливи работници като нас много се търсят!

– След оценката на теленцата, – добави Зюмбюлка, другата крава – има бой на бикове. Победителят ще носи Короната цяла година, а и през есента най-много от нас ще го изберат за баща на теленцата си!

– О! И все пак...

– По принцип биковете охраняват Поляните, но тази вечер почиват преди състезанието! Ако някой от тях те беше открил, сигурно направо щеше да те намушка на рогата си – законът ни за пришълците тук е много строг! Но по традиция, в Деня на Летния празник престъпниците имат право да се борят за живота си!

– Срещу бик ли? – ужаси се Броколи.

– Не, съветът на Рогатите поляни определя какъв подвиг трябва да извършат. Ако се справиш със задачата, ще бъдеш свободен. Дори нещо повече, ще получиш правото да минаваш през Поляните когато пожелаеш!

– Да, сигурно догодина, като отивам при костенурките...

– Не бързай да се радваш! – предупреди Минзухарка – Наистина, доста рядко имаме пришълци на Празника, но до сега само един се е справил с поставеното му изпитание!

– Благодаря за предупреждението! – кимна Броколи. Бе се измъкнал от какво ли не, само за да умре, набучен на рогата на бик... Горчиво съжали, че не е приел предложението на костенурките да остане при тях. Почти се бе разплакал, но си помисли как ли би реагирал на неговата слабост Черупчо, в чиито очи беше велик герой. Това го накара да преглътне съзлите и гордо да вдигне глава. Каза на кравите:

– Ако утре... не се справя с изпитанието, предайте на костенурките, че съм загинал опитвайки да се прибера у дома!

2. ЛЕТНИЯТ ПРАЗНИК

Броколи си мислеше, че няма да може да заспи през нощта – всъщност спа чудесно и сънува хубави сънища. Събуди се едва когато кравите се размърдаха.

– Време е вече! – благо му каза една от тях.

Не вървяха дълго – празникът щеше да се проведе на една голяма поляна наблизко.

Броколи пусна Фалко да пасе и си проби път до двете му вчерашни придружителки – Минзухарка и Зюмбюлка.

– Добро утро, зайче! – Минзухарка го побутна с влажната си муцуна – Ако искаш, можеш да се покачиш на врата ми – от там ще виждаш много по-добре!

Тя се наведе и Броколи яхна дебелата ѝ шия. Закривените рога му предлагаха чудесна опора.

Празникът скоро започна. Редиците прелестни теленца бяха невяроятна гледка. Всички до едно бяха толкова сладки и красиви, че зайчето се зачуди как изобщо някои могат да бъдат оценени зле.

– Тази година, – отвърна Зюмбюлка, – май всички ще получат отлични оценки! Миналогодишният победител Синчец се оказва чудесен баща!

След теленцата на поляната излязоха биковете. Огромни и мускулести, с дълги заострени рога, те пристъпваха бавно и разтърсваха главата, а налетите им с кръв очи проблясваха в червено.

– Този там, с венеца, е Синчец! – пошушна Минзухарка – Гледай го внимателно, сигурно ще победи и тази година! Между другото, – в гласа ѝ прозвуча гордост, – той ми е брат!

Схватките между биковете бяха най-странното и величествено нещо, което Броколи някога бе виждал. Грамадните зверове се засилваха един срещу друг от двата края на поляната и се сблъскаха по средата така, че земята се разтрисаше. Телата им се сплитаха за секунда, рогата изчаткваха, после биковете се отдръпваха и отново се блъскаха, докато единият от двамата не падне на колене и не отстъпи. По вратовете и хълбоците им се стичаше кръв, но те сякаш не чувстваха болка – връхлитаха ли връхлитаха един върху друг с кръвясали очи...

Синчец наистина победи и тази година. Стоеше в средата на поляната, окъпан в кръв и пот, но с щастлива усмивка на муцуната. Едно съвсем младо биче сложи на рогата му нов венец. Кравите скандираха:

– Син-чец! Син-чец!

Бикът вдигна глава и се усмихна още по-широко. В погледа му вече нямаше злоба – напротив, кафевите му очи бяха кротки и благи.

– Благодаря! – простичко каза той и си тръгна, пристъпвайки бавно и гордо, както подобава на победител.

– Сега е твой ред! – Минзухарка коленичи и помогна на Броколи да слезе.

Разтреперано, зайчето излезе на полянката. Пет много стари крави с увиснали вимета го последваха.

– Той би трябвало да умре! – обяви едната от тях – Но, както повеляват традициите, днес ще има право да спечели не само живота си, но и възможността свободно да пресича Поляните...

– Мислихме дълго! – допълни втората – И решихме, че задачата му ще бъде да плени или убие страшния звяр, който от два месеца живее в Северния участък и с когото дори Синчец не можа да се справи!

В настъпилата мъртва тишина Броколи можа да чуе как Минзухарка възкликна:

– Олеле, горкото зайче!

Но нямаше път назад, така че той свирна на Фалко, метна се на седлото и каза:

– Готов съм!

– Имаш време до залез слънце! – третата стара крава леко му се усмихна – Пожелавам ти успех!

Зайчето смушка коня и препусна на север.

3. НА ЛОВ ЗА ЧУДОВИЩЕТО

Северният участък не бе от най-хубавите пасища на кравите, но пък предлагаше многобройни скривалища за всякакъв вид чудовища. Земята вече не бе просто хълмиста, а нагъната и причудливо набраздена. Навсякъде бе осеяно с разнообразни по размери камънаци. Кравите мъдро бяха поселили тук люцерна, която така или иначе не можеха да ядат прясно. Както още предишната вечер Минзухарка бе обяснила на Броколи, имаха споразумение с таралежите от близкото село – в замяна на мляко (ежковците ужасно го обичаха), те идваха да вършат земеделската работа, за която трябваша ръце – сеитба, коситба... Таралежите бяха единствените с право да влизат безнаказано в Рогатите поляни. Но сега дори те не бяха посмели да нагазят в люцерната и тя бе израстнала по-висока и от Фалко.

Броколи спря кончето на едно възвишение и се огледа. Из люцерната личаха пътеки – явно чудовището я бе смачкало, докато е тичало насам-натам. Но от самото него нямаше и следа.

– Хм! – Броколи свали въжето от седлото на Фалко – Как мислиш, дали пък не си е отишло?

Отговори му далечен басов звук, силно наподобяващ злобен лай.

– Лаещо чудовище? Що за чудо! – зайчето сложи ръка над очите си да засенчи слънцето.

След малко го видя – по-право, видя люлеещата се люцерна и следата, която чудовището оставяше в нея. Беше доста далеч все още, но бързо се приближаваше.

– Предай се! – изкрещя Броколи, смушка Фалко и се втурна в атака.

В гъстата люцерна не се виждаше абсолютно нищо. Кончето сляпо препускаше в галоп и зайчето можеше само да се надява, че спазват правилната посока. Препускаха, препускаха...

Внезапно точно пред тях изникна грамадната олигавена глава на чудовището, което също тичаше с все сили. Броколи нямаше време дори да дръпне юздите, преди да се сблъскат. Ударът го изхвърли от седлото, но за щастие люцерната омокоти падането.

Той се надигна с въжето в ръце. Фалко лежеше наблизко в несвяст – под него, също в безсъзнание, беше чудовището. Броколи не губи нито секунда – ловко омота с въжето краката на звяра. Едва след това можа да го разгледа.

Всъщност, това беше куче. Никога не бе попадал на такова, но бе съвсем сигурен. Беше черно на цвят, с оранжеви крака и муцуна, а от опашката му, кой знае защо, бе останало само заоблено чуканче. На ръст трябва да беше почти колкото Фалко... Интересно, какво правеше по тези места?

Фалко се размърда пръв. Успя да се изправи на крака, но изглеждаше доста замаян. Подуши кучето, изпръхтя и, олюлявайки се леко, се оттегли встрани да пасе.

На звяра му трябваша още няколко минути да се съвземе. Щом отвори очи и видя Броколи, взе гърлено да ръмжи.

– Спокойно, куче! – каза му зайчето – Не се каня да ти сторя нищо лошо!

– Ти си вrrrrраг! – изръмжа кучето – Ще те rrrrrразкъсам!

– Защо? – полюбопитства Броколи.

– Мотаеш се около krrrrравите и ще krrrrрадеш от trrrrrревата им! – кучето понечи да се надигне, но лапите му бяха вързани и то само се изви настрани.

– Всъщност бих казал, че е точно обратното – кравите ме арестуваха и ме накараха да дойда насам... Както и да е! Казвам се Броколи и съм от Детелиновото селце!

– Аз пък съм Rrrorro от Герррм!

– Един мой приятел тръгна за Герм – това е на север по крайбрежието, нали? Той отиде в Кучеград...

– Точно от там съм!

– Куче си, нали?
– Рразбиррра се! Аз съм ррррротвайлеррр! Какво мислеше, че съм – звяррр?

– Както си се държал с кравите...
– С тях тррябва да се дърржиш така – гониш ги и ги хапеш внимателно по глезените! – обидено отвърна Роро – Пазиш ги да не влизат в люоцерната, нали разбираш?

– Ама те много добре знаят, че...
– Крравите са глупави! – възрази кучето – Те знаят само да пасат и да мучат! Научават някои ррработи, то се знае – наляво, надясно, тичай, спррри... И това е! Ако не ги опазиш от люоцерната, те се подуват и се ррразболяват!

– Тези в Герм може и да са глупави, но тукашните не са!
– Ами!
– Така си е! Всичко сами правят – и тази люоцерна те са я сели и я косят...

– Брррей! – Роро примигна – Защо тогава постоянно се вряха в трревата?

– Май са се опитвали да те прогонят от тук!
– Мен? Кррравешкия пастиррр?
– Мислят те за чудовище!
– О! – кучето замълча за няколко минути, потънало в дълбок размисъл.

Броколи използва момента да провери как е Фалко. Конят напълно бе дошъл на себе си и усърдно скубеше туфа трева край близките камънаци.

– Брроколи? – обади се Роро.
– Да?
– Дали няма да е най-добре да се извиня на кравите?
– И аз така мисля!
– Ще ме развържеш ли?
– Хм! – зайчето се поколеба – Преди малко искаше да ме разкъсаш...

– Мислех, че си престъпник – със сигурност не можеше да си собственикът на кравите, нали?

Ръмженето на Роро съвсем бе затихнало. Чуканчето на опашката му помръдваше насам-натам. Доколкото Броколи знаеше, това бе признак на дружелюбие. Така че той рискува и освободи кучето.

Роро се надигна, раздвижвайки внимателно лапите си.

– Благодаря! – каза той и близна зайчето по муцунката – Ще тръгваме ли?

4. РОРО И КРАВИТЕ

Кравите пасяха мирно около голямата поляна. Броколи се усмихна, като ги видя да вдигат глави при появата му. Не пришпорваше силно Фалко и им даде време да се съберат, преди да стигне до тях.

Най-отпред, както и преди, застанаха петте стари крави.

– Е? – попита едната от тях – Уби ли чудовището?

– Не, доведох го! – Броколи се усмихна по-широко – Преди да го повикам обаче, държа да ви предупредя, че не е необходимо да се плашите от него. Всъщност той дойде с мен да ви поиска прошка!

– Ще го имаме предвид! – обеща кравата.

– Добре! – зайчето се обърна и извика – Роро, можеш да дойдеш!

Ротвайлерът се приближи тичешком, размахал добродушно опашчицата си.

– И така, – представи го Броколи, – това е Роро! Роро, това са кравите!

– Доста дребно, но все пак чудовище! – констатира Минзухарка.

– Глупости! – Роро я изгледа учудено – Аз съм ротвайлер, крравешки пастиррр!

– Спри да ръмжиш! – сръга го Броколи.

– А, да! – кучето въздъхна – Уважаеми крави и бикове, бих искал, във, да ви поднеса извиненията си! Мислех, че трябва да ви пазя от люцерната!

Кравите се засмяха.

– Така съм научен! – обясни Роро – Предците ми до един са били пастири, това е и моята професия... И тррябва да добавя, че говедата в Герм имат горе-долу толкова мозък, колкото и ей-този кон. Така че – моля да ме извините за грешката!

Една от старите крави се усмихна:

– Извинен си! Моля и ти да ни простиш, че не се сетихме веднага каква е работата – но, в крайна сметка, минали са твърде много години, откакто сме се нуждали от куче-пастир и... – тя се обърна към Броколи – Не знам как да ти благодаря, малко зайче! Вероятно сме ти се сторили малко груби и негостоприемни, но повечето пришълци искат единствено да откраднат земята, тревата и млякото ни! Разбира се, сега си

свободен. Можеш да си отидеш когато пожелаеш – а също и да се връщаш колкото пъти поискаш. Но бих желала да покания теб и Роро да останете по време на нашия празник – вече като почетни гости!

Броколи и кучето се спогледаха, после Роро кимна:

– С удоволствие, госпожо!

Празникът при кравите бе особен – не подскачаха и не пееха (зайчето не можеше да си представи, че тромавите говеда са в състояние да изтанцуват разбойнически танц). Вместо това те се състезаваха – колко мляко може да даде всяка крава наведнъж и чие е най-вкусното, каква тежест могат да дръпнат или избутат, кой най-бързо ще пробяга определено разстояние...

Съветът прояви желание Роро да демонстрира уменията си и набързо събраха малко стадо, чийто водач Синцец обеща всички да се държат възможно най-глупаво. Кучето охотно ги подкара – тичаше в кръг около кравите, излайваше отривисто командите си и лекичко гризкаше непокорните за глезените. Всички много се забавляваха, особено когато Роро трябваше да укроти уж подивелия Синцец. Бикът сумтеше, ровеше земята с копита и размахваше рога, но ротвайлерът все пак успя да го върне при кравите и да го усмири.

Изобщо, следобедът бе великолепен. Кравите много харесаха изпълненията на Роро, а също и хвърчилото, което Броколи сглоби и пусна.

Късно вечерта, когато всички заспаха уморени, Роро се примъкна до зайчето. Попита:

– Какво гледаш?

– Звездите! Толкова са много... и са красиви!

– Чудех се... – Роро се поколеба – Тук е чудесно, особено след като се запознах с кравите. Но те нямат нужда от мен. А, освен пастир, аз мога да бъда и добър пазач – окачваш кесийката с парите си на врата ми и си напълно сигурен, че никой не може да я вземе... Пък и не само това – я виж какви зъби имам! И... Ние, кучетата, сме верни и добри приятели!

– Кажй просто, че искаш да дойдеш с мен!

– Да, така е... Ако може!

– Ще се радвам да те имам за спътник!

– Наистина ли? – Роро възторжено изскимтя и щедро облиза зайчето, а чуканчето на опашката му така бясно се размахваше, че цялата му задница се люлееше.

– Ще последвам съвета ти, що се отнася до кесийката! – добави Броколи.

На следващата сутрин продължиха пътя си. Кравите ги изпратиха чак до края на Рогатите поляни и дълго мучаха за сбогом.

СЕДМА ГЛАВА БОЛНИЦАТА В КРИВИТЕ БРЯСТОВЕ

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Броколи заспа в една лодка, която се отвърза и го отнесе далеч надолу по реката. Спаси го салджията Орехчо, който го заведе в Мидения град. Докато проучваше града, Броколи за малко не бе отвлечен от Скубльо, но лисугерът Смрадльо го спаси.

Орехчо запозна Броколи с Гашатко, с чийто керван зайчето тръгна към къщи. В Кленовата планина обаче ги нападнаха разбойници и зайчето бе пленено. Главатарят Лакоман го взе със себе си на преговорите с търговеца Шкембо и Броколи успя да избяга. Може би Лакоман щеше да го хване, но зайчето срещна костенурката Черупчо, който го заведе на Костенурковия остров. Там Броколи бе обявен за герой. После костенурките го закараха с ферибота си чак до Рогатите поляни. Забравиха да му кажат обаче че не трябва да минава през Поляните и вечерта Броколи бе арестуван от кравите. За да се освободи, трябваше да залови едно чудовище. То се оказа кучето Роро. Броколи успя да се сприятели с него и заедно потеглиха отново на път.

1. ВЕСЕЛИТЕ НЕВЕСТУЛКИ

Броколи и Роро пътуваха вече повече от седмица. Колкото по-близо стигаха до Детелиновото селце, толкова по-щастлив се чувстваше Броколи. Предишната вечер бяха ношували край Рибешкия вир при група изключително любезни видри. Днес късно следобед трябваше да пристигнат в Яйцеядците – а след само още два дни зайчето вече щеше да си е вкъщи!

– Защо селото се казва Яйцеядците? – попита Роро, когато взимаха последния завой.

– Невестулките ужасно обичат яйца! – обясни му Броколи – Луди са за тях така, както таралежите за мляко и мечките – за мед!

– А аз – за хрускаво кокалче!

– Точно така... А, ето го и селцето!

Нямаше начин да се сбъркат къщите на невестулките. Те винаги строяха ниски, заоблени постройките като обърнати наопаки гнезда.

Сгущени една в друга, къщурките на Яйцеядците приличаха на голяма купчина покрити с лишеи камънаци.

Още отдалеч Броколи чу смях и радостни възгласи. Невестулката, която ги посрещна на входа на селото, беше ухилена до уши:

– Здравейте, здравейте! – тя приветствено размаха лапи – Добре дошли! Елате, заповядайте, пристигате тъкмо навреме за пиршеството!

– Много ми върви на празници! – засмя се Броколи – Какво е пък това тържество?

– Не е по някакъв специален повод... Просто днес от тук мина един търговец и купихме от него, представи си, цяла каруца великолепни яйца!

– Рядко се случва такова нещо! – съгласи се Броколи.

– И още как! При това сделката е много изгодна – порът ни даде яйцата на половината от обичайната цена! Елате, елате – ще се присъедините към нас за голямото яйцеядене, нали?

– С удоволствие! – Броколи кимна – Но за съжаление аз не ям яйца!

– Това няма значение! – увери го невестулката – Важното е да споделиш с нас общата радост! А ти, куче? Няма ли да приемеш някое вкусно яйчице?

– Чувал съм, че отглеждате хубави тлъсти кокошки... – Роро изсумтя – Ако имате някоя за мен, бих бил по-доволен! Яйцата са добри, но ми трябва нещо по-солидно за да се нахраня!

– Разбира се, разбира се! Важното е да си щастлив като нас!

Невестулките определено бяха щастливи тази вечер. Те се суетяха из селцето, бърбореха на висок глас и при все всеобщия хаос, успяха много бързо да струпат огромна купчина съчки за огън на площада. Когато започна да се стъмва, всички се събраха там.

Старейшината Жълтъчко тържествено запали огъня, разпредели поравно между всички яйцата и обяви:

– Както е традицията ни, по време на вечерята ще се забавляваме с Приказния жезъл! За нашите гости ще поясня – жезълът преминава от ръка на ръка. Първият започва да разказва измислена история и всеки следващ я допълва с нещо. Можем да започваме! – той затвори очи, завъртя се и хвърли богато гравирания жезъл.

Улови го една от невестулките от другата страна на огъня. За момент настъпи тишина. Без да бърза, невестулката проби едно яйце, изпи го, примлясна и поде историята си:

– Имало едно време... един принц. Той живеел в разкошен дворец заедно с баща си – краля и, ммм, със седемте си братя. Всички те

получавали само най-пресните, вкусните и отбрани яйца. Съществувал обаче един проблем, който не давал мира на принц Перушинко. Тъй като и осемте невестулчета били от едно котило, кралят трябвало да ги подложи на изпитания за да избере един от тях за наследник... – разказвачът ловко метна настрана Приказния жезъл.

2. ПРИКАЗКА ЗА ПРИНЦ ПЕРУШИНКО

Втората невестулка продължи да разказва:

– Този, който спечелел, щял да получи за жена най-красивата на света принцеса Зъбла. Принцът бил влюбен в нея до уши. Всеки ден той й прашал цветя и яйчица от пъдпъдъци в знак на силната си обич... – тя прехвърли жезъла нататък.

Третата невестулка поде приказката:

– Принцесата обаче обичала друг от принцовете – Пухчо...

Някой от публиката се обади:

– Разваляш приказката!

– Всеки има право да гради сюжета както си иска! – намеси се старейшината – Нали именно за това обичаме приказките със странни...

– Както и да е! Та, принцесата по цял ден седяла край прозореца в кулата си и чакала да зърне поне за миг Пухчо... Най-сетне дошъл денят на изпитанието. Кралят казал на синовете си, че в непристъпните планини Осемте върха има осем гнезда на гигантски птици – по едно на всеки връх...

Последва ново прехвърляне на жезъла и поредната невестулка продължи:

– Той искал принцовете да му донесат по едно яйце от тези гнезда. Който успеел, щял да получи друга задача – и така, докато остане само един, който да се е справил с всичко! Принцовете незабавно потеглили на път, но преди това всеки от тях минал да се сбогува с принцеса Зъбла...

Броколи прекрасно се забавляваше, похапвайки по някое стръкче от маргаритките, които си беше набрал за вечеря. Никога не бе чувал по-объркана приказка. Някои от невестулките се стараеха да следват заложените до момента идеи, но повечето усърдно вмъкваха по нещо, което преобръщаше коренно хода на историята.

Така принцесата посъветвала Пухчо да упои птицата си с вино, а Перушинко – да накълца люти чушлета в храната на своята. Оказало се

обаче, че Пухчо изобщо няма намерение да се състезава за трона и ръката на Зъбла – той предпочитал да ходи на лов, вместо да управлява. За това издал печелившия „номер“ на трети принц, Бързачко. След това легнал да спи под едно дърво.

Принцесата пък всъщност не искала да става жена на крал, а само щастливо да се омъжи. По време на сбогуването последният, осми принц ѝ допаднал с интелигентността си и тя му предложила да избягат заедно в Райската гора, където било пълно с лесни за обиране гнезда. Така и сторили.

Перушинко нахранил птицата с чушлета, но, вместо тя да побеснее, както предвиждала Зъбла, на нея това много ѝ допаднало и като благодарност тя дала на принца едно яйце. На връщане към двореца обаче той попаднал на много любезна фермерка, която отглеждала кокошки. Влюбил се в нея и се оженили. Яйцето си Перушинко дал на Бързачко.

Междувременно Зъбла открила, че в гората не ѝ харесва, а нейният принц е глупак и развейпрах.

По пътя пък Бързачко решил, че едно кралство и някаква си принцеса не заслужават да умреш от глад, ето защо изял яйцето и тръгнал да пътешества.

Когато Зъбла стигнала до двореца, се оказало че нито един от принцовете не искал да става крал и да се жени за нея. Кралят обаче не се бил отчаял. Понеже съпругата му и без друго отдавна била починала, той предложил на Зъбла да стане негова жена...

Бе останала само една невестулка, която да не е разказвала, така че и тя взе жезъла:

– Зъбла обаче не родила нови деца на краля. Така че когато той и тя умрели, тронът бил наследен от нейния брат Мръвчо, който управлявал дълго и щастливо!

Роро въздъхна:

– Леле, това беше най-налудничавата приказка, която съм чувал!

След като свършиха да вечерят, невестулките прекараха остатъка от вечерта в разни игри.

– Наистина весел и безгрижен народ! – призна Броколи, докато си лягаха – По-забавни са дори от костенурките! Мисля, че ще се връщаме тук честичко, какво ще кажеш?

– Би било чудесно – особено ако им носим яйца! – съгласи се кучето и се прозя.

Броколи се събуди от ръмженето на Роро.

– Някой пррррриближава! – прошепна кучето.

– Кой?

– Невестулка е... Май е Жълтъчко, но...

Зайчето се надигна.

Невестулките ги бяха поканили да спят вътре в някоя от къщите, но времето беше чудесно – пък и двамата отдавна бяха свикнали да ношуват на открито. Зайчето погледна към небето. Звездите бяха започнали вече да избледняват, но до утрото бе още далече.

– Интересно, какво ли иска старейшината по това време? – Броколи се прозя – Тихо, Роро! Винаги можеш да го нападнеш, не е необходимо да ни мисли за лоши!

Ротвайлерът кимна и се помъчи да заглуши ръмженето си.

След малко на пътеката се показа Жълтъчко. Пристъпяше бавно, присвит на две и стиснал с ръце корема си.

Броколи притича към него и го подкрепи:

– Какво се е случило?

– Имаме нужда от помощ... – старейшината изнемощяло се отпусна на земята.

– Но какво...

– Трябва да отидеш до „Кривите брястове“! Всички сме болни!

– Какви са тези брястове?

– Намират се на два часа езда на юг. Това е болница!

– О!

– Трябва... Трябва бързо да отидеш до там! Цялото село е като покосено от епидемията!

– Тръгваме веднага! Мога ли да направя още нещо за теб?

– Просто побързай!

– Хайде, Фалко! – Броколи смушка кончето – Напред!

3. „КРИВИТЕ БРЯСТОВЕ“

Носеха се като вихър. Изгревът постепенно боядиса хоризонта отляво в розово. Червеният диск на слънцето се изгъркули на небето. Роро взе да изостава с изплезен език – не бе в състояние да бяга толкова бързо много дълго време.

Броколи се чудеше дали все пак да не позабави хода на Фалко, когато зърна в далечината няколко грамадни бряста, в клоните на един от които се вееше бяло знаме с червен кръст.

– Още малко, Роро! – подвикна зайчето ободрително.

Най-сетне стигнаха до болницата. Големите ѝ, бели корпуси бяха причудливо построени около стволите на брястовете.

Броколи скочи от гърба на Фалко и се втурна в болницата. Във фоайето зад масивно бюро седеше млада катерица с бяла престилка.

– Трябва ми доктор! – провикна се Броколи – Спешно е!

– Какво има, зайче? – катерицата му се усмихна любезно.

– Яйцеядците... Селото е покосено от епидемия!

Катерицата бързо дръпна един шнур и из коридорите задрънча звънец.

След няколко секунди във фоайето притича един обличащ престилката си в движение борсук.

– Епидемия в Яйцеядците! – съобщи му сестрата.

– Тръгвам веднага! – борсукът кимна – Ей, зайче, ти от там ли идваш?

– Да, докторе!

– И какво точно им има на невестулките?

– Ами, старейшината се държеше за корема...

Докторът се намръщи за миг:

– Е, впрягам „Бързата помощ“! Благодаря, че дойде да ми съобщиш! Вече можеш да си тръгваш!

Броколи се поколеба. Можеше да пресече направо през ливадите и да понавакса загубеното време. Детелиновото селце бе съвсем наблизо и го зовеше... Но имаше и нещо друго.

– Вчера бях гост на невестулките! – каза той – Ще имате ли нещо против да се върна при тях? Мога да помагам...

– Сигурно ще имам нужда от помощ! – кимна докторът – Сигурен ли си, че ще се справиш? Тогава тръгвай, аз ще те настигна!

Фалко се бе поуморил – пък и Броколи яздеше по-бавно, за да може Роро да поддържа темпото. Някъде на половината път „Бързата помощ“ ги догони.

Четири здрави коня бяха впрегнати в бял фургон с червен кръст на покрива. На кръста висеше камбанка, която непрекънато звънтеше. Конете препускаха с все сили и бързо задминаха Броколи.

Когато той пристигна в Яйцеядците, докторът вече се бе хванал на работа.

Невестулките представляваха окаяна гледка. Някои бяха успели да изпълят от къщите си и лежаха на земята, стенойки мъчително. Повечето обаче явно си бяха в леглата и само хорът стенания подказваше, че са още живи.

– Снощи яли ли са яйца? – попита докторът.

– Цяла каруца! – Броколи кимна – Бяха ги купили на половин цена и имаше угощение... Да не би яйцата да са били развалени? Подобна сделка, сключена при това от пор – и в село на яйцеядци, от самосебе си ми намирисваше, но... Ще се оправят ли?

– Да, след два-три дни ще са на крак! Но ако беше закъснял с няколко часа... Искаше да помагаш, нали? Добре, тогава те назначавам за медицинска сестра!

– Медицински брат не звучи ли по-добре?

Докторът се засмя:

– Добре, медицинско братче, ти ще държиш шишето с лекарството и този пакет памук! Ясно?

– Да, докторе, но...

– На всички трябва да се сложат инжекции! – поясни борсукът и извади от чантата си голяма спринцовка.

Броколи потръпна, но мъжествено удържа шишето и памука. Невестулката към която се приближи докторът обаче нямаше толкова смелост и, въпреки болките, изхленчи:

– Не искааам!

– Наложително е! – борсукът се усмихна топло – Ще се почувстваш по-добре и...

– Не искам!

– Не боли чак толкова! Пък и, нали трябва да оздравееш! Голям яйцеядец като теб не се притеснява от малката инжекция, нали? – той решително сграбчи лапата на невестулката и заби иглата.

– Аууу!

– Е, хайде, свърши вече! Няма нищо страшно...

Пациентът продължаваше да хленчи.

– Какъв слабак! – борсукът напълни спринцовката и мина към следващия – Ти поне няма да се държиш като бебе, нали?

– И аз ако бях на тяхно място... – промърмори Броколи.

– Аз също мразя инжекциите, също и сиропите и хапчетата! – въздъхна докторът – Но те са по-малкото зло! Понякога можеш просто да полежиш в леглото и да се справиш. Понякога обаче се налага да ти сложат инжекции – иначе може да се разболееш още по-зле. Може дори да умреш, както ще стане с тези тук, ако не им инжектирам лекарството!

– Не бях мислил по въпроса... – Броколи засрамено наведе глава. Миналата зима, когато бе карал пневмония, той устройваше същите „спектакли“ на докторката и...

– Няма повече! – промърмори той, докато за пореден път подаваше шишето.

– Няма какво?

– Ще се опитам да стискам зъби следващия път, когато ми се наложи да ми слагат инжекция! – обясни той.

– Умно зайче! – борсукът се засмя – Дано не ти се наложи, разбира се, но...

Когато най-сетне свършиха с невестулките, Броколи едва стоеше на краката си от изтощение. Роро бе помогнал на всички да се приберат по леглата си, бе довел и Жълтъчко от полянката. Лекарството явно действаше – стенанията бяха стихнали и сега болните кротко спяха.

– Утре ще дойда пак! – борсукът уморено се усмихна – Твоята работа ще е по-тежка. Давай им да пият вода, когато поискат. Няма да е зле да сварите кокоши бульон – довечера сигурно пациентите ще се чувстват по-добре и ще могат да хапнат малко. Е, аз тръгвам! – той прибра спринцовката, шишето и памука в чантата си – Благодаря за помощта! Знаеш ли, в бързането май забравих да ти се представя! Казвам се Фазанчо!

– Аз съм Броколи!

– До утре, Броколи! И благодаря още веднъж!

4. НЕВЕСТУЛКИТЕ И ФАЛКО

Лека-полека невестулките се оправяха. На втория ден докторът едва успя да им сложи инжекциите. На третия, след като бе гонил едно невестулке близо половин час, махна с лапа и се отказа:

– Няма да вадя повече спринцовката, но всички трябва да ми обещаете, че две седмици ще пиете хапчета – иначе...

– Лично ще се погрижа за това! – заяви Жълтъчко – Знам, че ви създадохме доста главоболия, но...

– Всяка сутрин, – борсукът вдигна показалеца си, – някой от вас трябва да идва в „Брястовете“ за хапчетата. Не ги ли взимате редовно, отново ще ви прилошее. Разбрахме ли се? И никакви яйца – поне две седмици!

– Ох! – простена някой.

– Наистина трябва да сте по-внимателни следващия път! Да се ядат сурови яйца, когато знаеш откъде са – домашни кокошки например – не е чак толкова опасно. Но да купите – и то на половин цена! – от

непознат и да не ги сварите... – Фазанчо се качи на фургона – Е, дано не се срещаме скоро по повод болест! И не забравяйте хапчетата!

Жълтъчко бе мрачен цялата сутрин. Накрая Броколи не издържа и го попита:

– Какво има?

– Тревожат ме хапчетата!

– Но те са важни, сам чу какво каза...

– Не взимането им, Броколи! Просто болницата е много далеч за да се ходи пеш до там всеки ден! Та пратеникът трябва да тръгва на обяд, да ношува там и да се връща отново по обед! Как да ходим за таблетките? Нямаме дори един кон!

– Хрумна ми нещо! – Броколи се засмя – Просто е! Защо не използвате Фалко? Когато вече няма да ви трябва, ще го върнете в Детелиновото селце!

– Благодаря! – Жълтурчо го потупа по рамото – Приемам с удоволствие! Но... Ти как ще се прибереш?

– Не се притеснявай за мен! Още сега се хвщам за работа!

Той така и направи. Край реката растяха множество подходящи дръвчета, които Броколи отсече с помощта на две невестулки. После той грижливо подреди един до друг стволите и ги върза стегнато с въже. Салът бе готов още преди залез слънце. Не беше голям като този на Орехчо, но щеше да побере зайчето и кучето.

Доброто настроение на невестулките се беше върнало заедно с оздравяването – така че вечерта те отново устройха празник. Тъй като им бе забранено да ядат яйца, те сготвиха вкусно няколко кокошки и Роро бе безкрайно щастлив, защото получаваше всички кокали.

Както и преди, невестулките разказаха приказка с Приказния жезъл. Броколи чак се просълзи – и нищо чудно.

Този път приказката беше за принц Броколи, който тръгнал на дълъг път заедно с кончето си Фалко и верния си приятел Роро. Принцът отивал да моли за ръката на любимата си принцеса, която била обявила състезание за да избере заека на сърцето си. След много приключения принцът почти пристигнал при нея, но попаднал на цяло село болни невестулки. Той останал при тях и се грижил всеотдайно докато оздравеят, макар че така щял да пропусне състезанието. За негово щастие, принцесата също го обичала, така че го изчакала, оженила се за него и те живели щастливо дълги години.

ОСМА ГЛАВА БРОКОЛИ СЕ ЗАВРЪЩА ВКЪЩИ

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДО ТУК:

Броколи заспа в една лодка, която го отнесе надолу по течението на реката. Спаси го Орехчо, който го закара в Мидения град. Беше му обещал да го върне къщи, но му се наложи да тръгне в друга посока и за това запозна Броколи с Гашатко – с неговия керван зайчето потегли нагоре към Детелиновото селце. В Кленовата планина обаче ги нападнаха разбойници и Броколи бе отвлечен. След няколко дни главатарят Лакоман го взе със себе си на преговорите с търговеца Шкембо и зайчето успя да избяга. Може би Лакоман щеше да го хване, но костенурката Черупчо заведе зайчето на Костенурковия остров. Чрез ферибота Броколи успя да спести почти седмица път. Костенурките обаче забравиха да му кажат да не минава през Рогатите поляни и той бе арестуван. За да се освободи, трябваше да хване едно чудовище. Звярът се оказа кучето Роро, с което Броколи се сприятели. Двамата почти бяха стигнали целта си, когато невестулките от село Яйцеядците ги поканиха на пир. На следващата сутрин всички невестулки се бяха разболели. Броколи отиде да доведе лекар, помогна им и накрая им остави коня си, за да ходят с него до болницата. Той самият си построи сал.

1. ХВЪРЧИЛОТО

Невестулките си бяха взели сбогом предишната вечер – или поне явно те така го разбираха, защото никой не се появи да изпрати Броколи и Роро.

Зайчето все още не бе посветило кучето в плана си за придвижването на сала. След като натовариха багажа, Роро попита:

– Няма гребла, пък и нито един от двама ни не би могъл да гребе срещу течението... Очевидно аз ще тегля! По брега ли да тичам или препочиташ да плувам?

– Нито едното от двете! – със смях отвърна Броколи – И ти, както и аз, ще се возим! Ако имаме късмет, довечера ще сме в Детелиновото селце!

– Дори Фалко не би могъл да стигне така бързо!

Вместо отговор зайчето извади и разгъна пакета с хвърчилото.

– О! – възкликна Роро – Съвсем го бях забравил! Искаш то да тегли сала като онзи... феррибот на костенурките?

– Точно така!

Броколи се зае да сглоби хвърчилото. Четири тънки летвички се прикачаха към малка кръстачка. Още четири съединяваха краищата на получения кръст. Върху тях се закрепваше яркото парче специално насмолена коприна. Към кръстачката трябваше да бъде вързано тънкото, но здраво въженце. В единия ъгъл на хвърчилото се поставяше шарената опашка, която да направлява движението му.

– Готово! – Броколи огледа произведението си – Какво ще кажеш?

– Прекрасно е!

– Всички на борда! – зайчето се качи на сала – Готови за пускане на хвърчилото!

Вятърът поде и издигна високо копринения квадрат. Опашката бодро заплющя. Въжето се изпъна и салът потегли – отначало бавно, но после все по-бързо и по-бързо...

2. ВИДРАТА ВЪЛНИЧКА

Салът пореше вълните с безумна скорост. Предният му край леко се бе издигнал нагоре, дърпан от хвърчилото. Водата от двете страни се пенеше и заливаше задния край.

– Все пак, не е лодка! – със съжаление отбеляза Броколи.

– Чудесно е! – Роро ловеше с уста водните пръски и подтичваше напред-назад като малко кутре.

Внезапно зайчето забеляза нещо лъскаво недалеч пред тях. Секунда по-късно салът се разтърси от удар. Можеха и да подминат видрата, ако Роро не се бе навел светкавично и не я бе издърпал на борда.

Тя беше в безсъзнание – гърдите ѝ слабо се повдигаха.

– Горката! – Броколи изпитваше угризения – Как можахме да я блъснем?

– Добърре ли е? – Роро също се чувстваше виновен – Ще се опррра-ви ли?

– Хм, не виждам кръв, не напипвам и нищо счупено... Ударът просто я е зашеметил. Ако не я беше издърпал, сигурно щеше да се удави!

Видрата дойде на себе си след минута-две. Простена, надигна се и

се хвана за главата:

– Ох, боли... Къде съм?

– На нашия сал! – Броколи извинително разпери лапи – Блъснахме те...

– Ох! – видрата седна – Ама и аз съм една зяпла... Да не видя цял сал!

– Доста бързо се движим! – обясни Роро – Извинявай!

– Няма нищо! Впрочем, казвам се Вълничка!

– Приятно ми е, Броколи! А това е ротвайлерът Роро!

– И закъде сте тръгнали?

– Прибираме се в Детелиновото селце!

– Така ли? Дали не бихте ме закарали до там? Тъкмо се връщам нататък...

– А къде си ходила?

– Търся една лодка! Стигнах чак до Киселото село, но никой не я е виждал! Изчезнала като с магия...

– О! И каква е била тя? – Броколи изпитваше определени подозрения – Да не би случайно да е бяла, с тригълно платно и много, много бърза?

– Точно така! Прилича на излиташ лебед или поне така я описа Картофчо. Да не би да си я виждал?

– Дори повече от това... – зайчето въздъхна – Така се случи, че заспах в нея и... Продадена е в Мидения град. Нямах да мога да се върна с нея. Но нося парите!

– Това поне е нещо! – съгласи се Вълничка – Горкият Картофчо щеше да се побърка. Разбираш ли, той е турист и не бърза заникъде – но без лодката не може нито да продължи, нито пък да се върне вкъщи!

– Може би хвърчилото ще му помогне?

– Ще трябва да говориш с него самия! – Вълничка сви рамене – А дали няма да се намери нещо за хапване при вас?

Предишната вечер Броколи бе прибрал една кокошка и, понеже и без друго бе време за обяд, той я раздели между Роро и видрата.

– Не е риба... Но е вкусно! – Вълничка лакомо се нахвърли върху порцията си.

3. КАРТОФЧО ЧАКА НА КЕЯ

Малко преди свечеряване салът пристигна в Детелиновото селце.

– Готови за спускане на хвърчилото! – извика Броколи.

Салът плавно се плъзна към брега. Вълничка скочи с въже в лапата и здраво го върза към кея.

– У дома! – Броколи блажено се усмихна.

– Виж! – Вълничка посочи с лапичка – Това е Картофчо!

По брега към тях бързаше закръглено розово прасе. Още отдалеч то се провикна:

– Откри ли я?

– Нещо такова! – Вълничка се усмихна – Картофчо, това са Броколи и Роро!

– Приятно ми е... – прасето мимоходом кимна на зайчето и продължи – Къде е?

– Мисля, че аз трябва да обясня... – Броколи въздъхна – Аз съм виновен за изчезването на лодката. Просто исках да я разгледам. После легнах в люцерната и съм заспал, а тя се е отвързала... Стигнах чак до Мидения град. Само че не можех да се върна с нея и Орехчо я продаде...

– Лодката ми! – изквича Картофчо.

– Ето парите! – зайчето свали кесийката от врата на Роро – Много съжалявам, че така се получи! Не беше нарочно, наистина! Знам, че положението е неприятно, но... Мога да ти предложа хвърчилото. Със сала то е по-тромаво, но ако го вържеш към лодка, сигурно ще пътуваш почти толкова бързо, колкото и с...

Картофчо горестно въздъхна.

– Знам една подходяща лодка! – предложи Вълничка – Видях я като слизах надолу. Съвсем наблизо е, в Маргаритеното селце! Мога да я купя и да я докарам до утре...

– Е, Броколи, поне си честен! – Картофчо отново въздъхна – Можеш да задържиш парите и да не се връщаш изобщо – или пък да се върнеш и да твърдиш, че никаква лодка не си виждал... Благодаря!

– Не съм се замислял по въпроса! – призна Броколи – Просто така ми се стори правилно... Ще вземеш хвърчилото, нали?

– Да, за него също съм ти благодарен! Вълничке, ще докараш онази лодка, нали?

Видрата кимна.

– Добре тогава! – Картофчо изгруктя – Да се връщаме в селото, започнах да огладнявам!

4. БРОКОЛИ СЕ ВРЪЩА У ДОМА

Докато стигнат Детелиновото селце, съвсем се смрачи. Когато Броколи зърна топлите светлинки на прозорците, той си спомни думите на Орехчо за това, какво точно е домът. Едва сега той болезнено усети колко много му е липсвало селото. Нямаше търпение да се прибере вкъщи.

– Беше много интересно да пътуваме... – прекъсна размишленията му Роро – Обаче не ми се засежда на едно място. Ще имаш ли нещо против да тръгна с Картофчо?

– Стига той да е съгласен...

– О, да! – прасето радостно кимна – Наистина имам нужда от добро куче-пазач... и от приятел и спътник!

– Пррррекррррасно! – Роро облиза зурлата му – Можеш да прразчи-таш на мен!

Къщите на селцето изплуваха от мрака. Картофчо, Роро и Вълничка свиха към хана.

Съвсем сам, Броколи продължи към улицата. Приятни спомени ляха из главата му – ето там живееше Морковчо, вечният палавник и беляджия. Там пък бе домът на Тревичка... А ето и къщата на Детелинка...

Най-сетне той стигна до малката бяла къщурка, чиито прозорчета грееха особено дружелюбно и привлекателно. Отвътре се разнасяха смях и весели писъци – братчетата и сестричетата му си играеха. Той бутна портичката и несигурно спря в дворчето. Толкова весели бяха... Дали пък не бе сгрешил – дали всъщност семейството му не се чувстваше по-добре без него? Може би щеше да е по-хубаво да отиде в хана и утре да потегли а път с Картофчо без дори да им се обади? Почти се бе обърнал да си тръгне, когато чу гласа на майка си:

– Толкова ми липсва... Как мислиш – дали е жив или лежи някъде отдавна погребан?

– Броколи ли? Той е умно зайче! – баща му въздъхна – Надявам се, че е жив и е добре... Само колко ми се иска да се върне у дома...

– Каква грешка стях да направя! – Броколи се плясна по челото – Рижла бе права, наистина съм голям глупак!

Той бързо прекоси дворчето и отвори вратата.

Всички го гледаха, вцепенени от изумление. Първа се опомни мама Карфиолка. Тя изтича и го прегърна:

– Синко! Само колко си порастнал...

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Трогнат, Броколи нежно я целуна:

– Всичко е наред, мамо... Върнах се вече!

– Като че ли знаех, че ще дойдеш... Приготвила съм детелинови цветчета... Гладен си, нали?

– Добре дошъл у дома, сине! – татко Брюксел на свой ред притисна Броколи в прегръдката си – Много ми липсваше!

Братчетата и сестричетата на зайчето го обсадиха с радостни писъци:

– Какво ни носиш? Какви подаръци си ни приготвил?

– Не съм ви взел нищо... – Броколи се засмя – Но имам цял куп интересни истории за разказване...

– Оставете брат си на мира! – сгълча ги мама Карфиолка – Нека хапне и си почине, след това ще ни разказва!

Така и стана. Вечеряха – Броколи не си спомняше някога да е хапвал по-вкусна детелина. Натъпка се така, че едва мърдаше.

След като масата бе разтребена, той се намести по-удобно на стола си и поде разказа:

– Лодката беше прекрасна. Тясна, с висок нос и скосен бак, тя приличаше на готов за излитане лебед. Забелязах я още докато тичах с останалите надолу по хълма. Не я бях виждал друг път, но, Господи, беше прекрасна...

Затаили дъх, зайчетата слушаха с внимание и възторг.

КРАЙ

© Елена Павлова

Източник: <http://bukvite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1886>]